RADOSNA VIJEST

MISIJSKI INFORMATIVNI LIST
5 KUNA

LIPANJ 2000.
ISSN 1331-1204

SUSRET MISIONARA

VAŽNO! VAŽNO! **PRIOPĆENJE** VAŽNO! VAŽNO!

U okviru ovogodišnjeg Susreta misionara u Varaždinu od 11. do 14. srpnja predviđen je posjet zatvorskoj ćeliji blaženog Alojzija Stepinca u Kaznenom zavodu Lepoglava. Misijska centrala je uputila molbu Ministarstvu pravosuđa, uprave i lokalne samouprave Republike Hrvatske da dozvoli sudionicima susreta ulazak u dio kaznenog zavoda i posjet spomenutoj zatvorskoj ćeliji.

Ministarstvo pravosuđa je poslalo sljedeći odgovor – (citiramo jedan dio):

"...U svezi Vašeg upita o posjeti zatvorskoj ćeliji, u kojoj je zatvorsku kaznu izdržavao kardinal Alojzije Stepinac, izvješćujemo Vas da smo s traženim suglasni.

Ujedno molimo da nam, pozivom na gornju klasu i urbroj, dostavite imena i JMBG osoba (sudionika susreta) koje bi 13. srpnja 2000. godine željele posjetiti kardinalovu sobu u Kaznenom zavodu Lepoglava, kako bi o istom na vrijeme obavijestili upravu Kaznenog zavoda Lepoglava..."

DAKLE:

Svi oni koji žele posjetiti kardinalovu zatvorsku ćeliju moraju se najkasnije do 30. lipnja prijaviti pismeno za Susret misionara i poslati svoj JMBG. Oni koji to ne učine, kako je vidljivo iz citiranog odgovora Ministarstva, neće moći ući u dio zavoda gdje se nalazi zatvorska ćelija blaženog Alojzija Stepinca.

RADIO MARIJA BISTRICA

Na blagdan Majke Božje Bistričke sudionici Susreta misionara idu na hodočašće na Mariju Bistricu. Domaćini su nam naša nebeska Majka, župnik i čuvar svetišta mons. Lovro Cindori sa svojim pomoćnicima i RADIO MARIJA BISTRICA.

Nekoliko informacija o RADIJU MARIJA BISTRICA

RADIO MARIJA BISTRICA je nova postaja u Hrvatskom zagorju sa sjedištem u nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke. Osnovali su ga 1998. godine Svetište MBB, općina Marija Bistrica i Tehnoauto iz M. Bistrice.

RADIO MARIJA BISTRICA EMITIRA SVOJ PROGRAM NA FREKVENCIJI OD 100,4 Mhz svakodnevno od 6,55 do 21,00 sat.

CILJEVI KOJE RADIO MARIJA BISTRICA ŽELI KROZ SVOJE EMITIRANJE OSTVARITI:

- pravodobno i objektivno informirati pučanstvo o njihovim interesima, potrebama i mogućnostima
- afirmirati općeljudske i kršćanske vrednote
- poticati gospodarski razvoj
- razvijati bogatije i osmišljenije zabavno, športsko i kulturno djelovanje
- poticati odgoj i duhovni razvoj mladih.

SADRŽAJ

RADOSNA VIJEST
Godina XXIX.
Broj 6 (316) - 2000.

Susret misionara........................2
Uvodnik..3
Boli nas zaborav i pasivnost 4,14
"Nikad ću ti više zaboravit"......5
Iz torbe pučkog misionara 6
"Poći drugome ususret" (2) 7
Kad se bratska srca slože, i olovo plivat može...................8-9
Jedan drugi Peru (54) 10-11
Mučenici..............................12-13
"Bio sam žedan napojili ste me" 14
Ujedinjeni u molitvi i svetoj misi 15
Afrička žena........................16-17
Misijski velikani 16-17
Petar Barbarić misijski zagovornik 18
Vijesti 19
"Mama, nemoj plakati"......20-21
Prijatelji HKR-a školuju buduće svećenike u Kamerunu.............21
Još jednu godinu u starim cipelama....................22
Pitanja i odgovori.....................22
Darovatelji..................................23

NASLOVNA STRANICA

Haićanka s djetetom

ZADNJA STRANICA

Jahači deva

Naš stari svijet kaže: "Ne daj Bože da te majka prokune." Kažu da Bog ne može odbiti ni kletvu ni molitvu koju mu uputi majka za svoje dijete. I bez ovoga i sami smo toliko puta čuli kako netko kaže: "Da nije bilo molitava, posta i žrtava moje majke, Bog zna što bi od mene bilo." Toliki će pak nakon obraćenja priznati: "Krunice i post moje majke vratile su me na pravi put, mojoj obitelji, mojoj djeci." Na koncu, zar nam svima nije poznat primjer majke, ustrajne moliteljice za obraćenje svoga sina, svete Monike, majke svetog Augustina. Trideset godina moli, ne prestaje moliti, ali ne prestaje ni nadati se. I konačno, molitva i nada su uslišane. Njezin sin grešnik postaje svetac.

Poznavao sam jednu majku. Upoznao sam je kao staricu, baku Anu, a poznavao sam i njezina sina. Sina kojega je svaki dan po nekoliko put proklinjala. Proklinjala i na koncu uklela. Obadvoje su pokojni. Neka im je laka zemlja i pokoj im vječni. Kad god bi njezin sin Nikolica, kako ga je od milja zvala, učinio nešto što majci nije bilo po volji, iz njezinih usta izašla je kletva. Kad god bi joj učinio nešto što joj je bilo drago, slijedila je ponovno kletva. A klela ga je ovako: "Dabogda ti meni sine po ćilimu hodo!" Ćilim je riječ perzijsko-turskog podrijetla i u hrvatskom bi značila sag, tepih. U vrijeme kada je majka Ana klela svoga sina Nikolicu, nije bilo ćilima po kućama. Ćilim je bio samo u crkvi, u svetištu, pred oltarom. A svetište je tada, kada je majka Ana proklinjala svoga sina, bilo odvojeno od crkvene lađe pričesnom ogradom i u svetište je smio ući i na ćilim stati samo svećenik i ministrant. I nitko više. I tako kunući i proklinjući, majka Ana, ili kako smo je mi zvali baba Ana, uklela je svoga Nikolicu i dočekala je da njezin sin postane prvo ministrant a poslije toga svećenik. Bog nije odbio majčinu kletvu. Hvala mu.

Nedavno smo proslavili nedjelju Dobrog Pastira. Po tko zna koji put čuli smo iste riječi: "Žetva je velika a radnika malo. Molite gospodara žetve da pošalje radnike u žetvu svoju." Ponavljaju se ove riječi kao vapaj već dvije tisuće godina. Dakle, molite. Svjedoci smo da je iz godine u godinu u čitavom civiliziranom svijetu sve manje onih koji se odazivaju na rad u žetvi Gospodnjoj. Osvjedočit ćemo se i na "svojoj koži" i ove godine kada će naši mladomisnici primiti sakrament svetoga Reda. Ni izdaleka ih neće biti dovoljno spram žetve koja dozrela čeka radnike. Zbog čega? Najvjerojatnije zbog toga jer smo prestali moliti ili kao baka Ana proklinjati naše sinove. Pozvat ću sve: Molite Gospodara žetve... a majke, proklinjite svoje sinove kao majka Ana ali malo drugačijom kletvom. Jer, danas tepiha ima u skoro svim kućama a u gradovima ih ima čak i po ulici ispred kafića. Proklinjite ih recimo riječima: Dabogda ti meni sine svaki dan pio iz pozlaćene čaše! Bog neka usliša i vaše molitve i vaše kletve.

Ante Rogić
urednik

S. LJILJA LONČAR
EKVADOR

Boli nas zaborav i pasivnost

Poštovani don Anto, sestre Fidelis i Mirna!

Javljam vam se s naše misije u Ekvadoru. Oporavak nakon operacije zaista mi je poslužio kao odmor i još više jedno temeljitije iskustvo za približavanje i upoznavanje vašeg rada za sve nas hrvatske misionare. Dobro je znati da nismo sami, da je vaše zalaganje temeljito i da svaki dan nešto novo poduzimate. Uključiti nas u molitveni lanac za dobročinitelje misija nešto je novo i pojačava duhovnu suradnju i zahvalnost prema velikodušnim suradnicima. Zahvaljujem na svaki put sve većem novčanom doprinosu za našu misiju. Putem Radosne vijesti svakoj suradnici i suradniku misija hvala na materijalnom doprinosu. Ovoga puta dar je bio čak i u lijepim drvenim krunicama, Gospinu velikom kipu, olovkama za pisanje i puno toga što za nas mnogo znači.

CRKVA U HRVATA I MISIJE

Osnovno i najčešće prijevozno sredstvo misionara

Sve više osjećamo nezainteresiranost naših hrvatskih biskupa za djelovanje misionara. Posebno onih koji su na sebe preuzeli odgovornost tog karaktera. Pitamo se da nisu možda voditelji Crkve u Hrvata zaboravili ili se odrekli bitnog identiteta crkvenosti, a to je misijska djelatnost i duhovnost. Boli nas zaborav i pasivnost naših pastira. Za njih mi nismo živi, premda nismo još ubilježeni u knjigu mrtvih. Postojimo u statistikama samo kao imena uz dodatak imena zemlje gdje smo. Ako slučajno dođe do susreta, sve se završi pitanjem: "U kojoj si zemlji i kako je tamo." Dodatak: "Lako je vami." "Slučajni susret" završen je u nekoliko minuta onako usputno i sporedno. Izgleda da je nama Hrvatima kršćanstvo palo s neba. Naših trinaest stoljeća kršćanstva nema u temeljima djelatnost sv. Pavla, koji je stigao do Makedonije, Dalmacije. S ponosom se sjećamo slavenskih misionara sv. Ćilila i Metoda.

Puno je laika iz Hrvatske koji žele za jedan period sebe darovati za potrebe Crkve u misijama. Ne mogu sami a nemaju potpore od crkvenih poglavara. Putni troškovi, pitanje osiguranja u slučaju bolesti, tko će ih primiti u svoju misiju. Pitanja su koja se već godinama nameću a nitko im ne pridaje važnosti.

Bila sam nekoliko mjeseci u Italiji. Upoznala sam što znače misije za tamošnju Crkvu. Imaju jednu veliku osjetljivost za najsiromašnije, za one koji odlaze u misije. Radi se sustavno na tome. Od dječjih vrtića do fakulteta, župe, bolnice, različita udruženja velikih razmjera imaju periodične organizirane aktivnosti u svrhu misija. Naravno da će u takvoj sredini na tisuće laika čak s obiteljima otići u misije. Jer, NISU SAMI. Kad će naša, hrvatska Crkva shvatiti i prihvatiti da je SVAKI krštenik u biti misionar. Pružiti mu duhovna i materijalna sredstva da poraste u toj svijesti i odluci.

Naše iskustvo s laicima misionarima vrlo je pozitivno. Naše glavno misionarsko opredjeljenje jest promicanje i formacija laika misionara u svrhu naviještanja Evanđelja. Prije nekoliko godina s nama je bila Slađana Proleta iz Hercegovine godinu dana. Svojom prisutnošću pomogla nam je otvoriti se novoj suradnji s hrvatskim laicima koji žele doći za jedno vrijeme i djelovati skupa s nama. Ovog ljeta čekamo Slavenku Baradu, djevojku iz Trogira koja dolazi na godinu dana. Javlja nam da u "porođajnim bolima" uči španjolski. Budimo joj zajednička podrška.

- Nastavak na str. 14 -

"NIKAD ĆU TI VIŠE ZABORAVIT"

"Fra Vjeko je bio drugačiji od drugih. On je bio kao jedan od nas, naša kultura mu je bila bliska..."

Riječi sestara franjevki - Ruanđanki

S. VEDRANA LJUBIĆ
UGANDA

I ove godine smo hodočastili na fra Vjekin grob uz obljetnicu njegove smrti. Za tu prigodu su iz domovine došli fra Vjekin brat Niko Ćurić, Mladenka Marjanović, sestra misionara iz Ugande fra Ivice Perića, zatim fra Tomo Anđić, Malavi, fra Vislav Krijan, Tanzanija, i mi iz Ugande: fra Ivica Perić i ja.

Ruanda 31. 1. 2000.: Mladenka Marjanović, Niko Ćurić, fra Ivica Perić, fra Tomo Anđić i djeca koja gledaju u fra Vjekina brata Niku

U Kigaliju smo navratili kod don Sebastijana Markovića. U njegovu dvorištu našli smo kućnog, odnosno vrtnog ljubimca majmuna. Kako se nije dobro s majmunima igrati, držali smo se po strani prateći majmunske manire i dobro prošli. No, ne svi. Da baš fratra majmun ugrize - sve nas je to dobro nasmijalo. Ljuti se fratar što se mi smijemo dok njega boli. Fra Vjekin brat Niko će mu: "Ništa se ti ne sekiraj: Nitko to neće znati samo, s. Vedrana i Radosna vijest..."

Nakon odmora i večere, po noći uputili smo se prema Vjekinoj misiji Kiwumu. Tek drugi dan smo pošli fra Vjekinoj crkvi, na njegov grob. Nismo mogli skriti suze, emocije... Gospodin Niko, fra Vjekin brat je prvi put u Ruandi i prvi put na grobu svoga brata.

Posebno je bilo zanimljivo promatrati reakciju domorodaca kada su u Niki prepoznali svoga župnika, fra Vjeku.

Posjetili smo i mjesnog biskupa, velikog fra Vjekina prijatelja. Rekao nam je da mu fra Vjeko nije bio samo prijatelj nego i "desna ruka". Za vrijeme tromjesečnog krvavog rata u Ruandi ubijeni su: biskup, generalni vikar i svi bliži suradnici (svećenici) biskupije. Ostao je Vjeko, ekonom biskupije koji je znao poslove biskupije. Fra Vjeko je bio odgovoran za razne projekte, udovice i siročad. Kako mu je to povjereno, imao je česte kontakte s vlastima. Kaže biskup: "Gradio je most između Crkve i vlasti."

U nedjelju 30. siječnja 2000. fra Nikodem, župnik, uz asistenciju fra Vjekine subraće iz domovine slavili su svetu misu za fra Vjeku misleći da u ponedjeljak 31. siječnja neće ljudi doći jer je radni dan i obično ponedjeljkom nemaju svete misu u crkvi. Sveta misa je najavljena za godišnjicu. Crkva je bila prepuna što nije bilo iznenađujuće jer je "fra Vjeko bio drugačiji".

Samo drugačiji mogu položiti svoj život za bližnje kao što je to fra Vjeko učinio. Da nije bio drugačiji, danas bi bio među nama. Snalazio se je na svaki mogući način da spasi svaki ljudski život. Tako je mladića na vješt način (koji je samo njemu znan) spasio privezavši ga ispod kamiona i prevezao preko granice u Burundi. Kad je došao na granicu s kamionom i žrtvom pod kamionom, da ga znatiželjna djeca koja su se vrtila oko kamiona ne vide, rekao im je: "Ako budete tamo sjedili (vjerojatno daleko od kamiona), dobit ćete bombone." Djeca su ga poslušala. Mladić je prevezen u Burundi, danas je u Ruandi. Bilo mu je drago da je upoznao fra Vjekina brata.

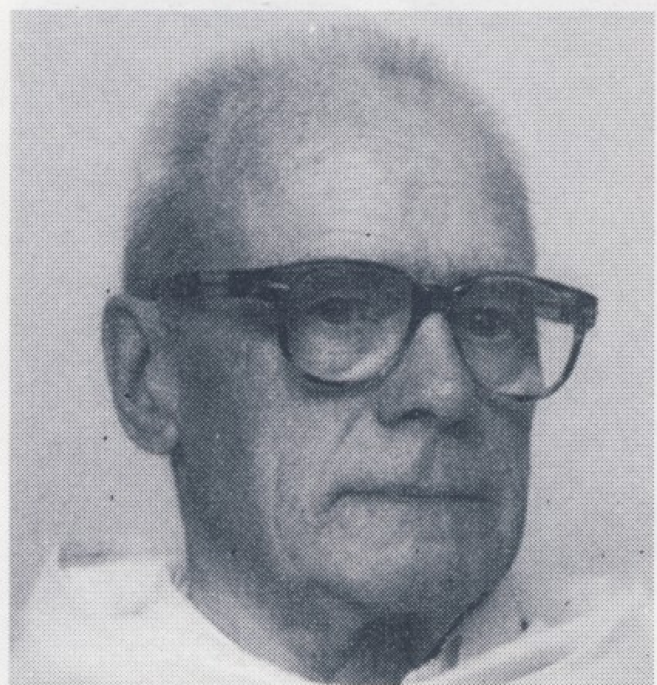
Niko Ćurić, fra Vjekin brat, na kraju svete mise se obratio vjernicima riječima: "Dolazim iz daleke zemlje da se pomolim za svoga i vašega brata. Poručujem vam da se volite i ljubite onako kako je Vjeko volio i ljubio vas. Molite se za Vijeku, Vjeko se moli za vas. Oprostite jedni drugima, Vjeko je oprostio svim neprijateljima."

Fra Nikodem je zahvalio svim prisutnima na odazivu i još se jednom prisjetili što je sve fra Vjeko učinio za Ruandu i Crkvu. Na grobu je uz ostalo cvijeće bio buket s 20 rozih ruža i s natpisom:

"S bogomi Vjeko Nikad ću Ti više zaboravit".

Gosp. Niko Ćurić na grobu svoga brata Vjeke

FR. DRAGO KOLIMBATOVIĆ OP

Iz torbe pučkoga misionara

ZA DOBAR PRIJAM

Pokušajte se uživjeti u osjećaje propovjednika kojemu za vrijeme propovijedanja sam nadbiskup upadne u riječ i pred svim narodom rekne: "Oče, to što vi propovijedate nije u skladu s naukom svete Majke Crkve!"

Upravo se to dogodilo jednom našem subratu dok je propovijedao u sarajevskoj katedrali, negdje sedamdesetih godina. Sarajevski nadbiskup dr. Smiljan Čekada zaustavio ga je u propovijedanju i, poslije gore navedenih riječi dostojanstveno, kako je to on već znao, izložio pravi nauk Crkve o dotičnom problemu...

Taj nemili događaj nipošto nije išao u prilog našoj Dominikanskoj provinciji, jer je baš u to vrijeme radila na povratku našega reda u Bosnu. Naime, dominikanci su u njoj djelovali već od početka trećeg desetljeća trinaestog stoljeća, pa sve do svršetka petnaestog. A napustili su je, među ostalim, i radi krvavih progona Turaka i patarena. U tom progonstvu - na temelju svjedočanstva dominikanskih ljetopisa - 32 člana našega reda svojom su krvlju natopili bosansku grudu.

U vezi s ovim događajem potrebno je iznijeti i jednu, za mene sretnu okolnost: nisam znao za navedeni slučaj, iako sam u to vrijeme obnašao službu po kojoj sam trebao o tome biti obaviješten. Doista, nije me trebao obavijestiti nadbiskup, jer je on učinio što je na njega spadalo, nego naš subrat. To je bila njegova dužnost; ali on to, očito, nije imao snage priznati svom pretpostavljenom. Da, bila je to sretna okolnost, jer da sam znao za taj događaj, ne znam bih li imao dovoljno smionosti da se odazovem pozivu svog prijatelja don Ivana Mrše kad me 1974. godine pozvao da u toj istoj katedrali održim korizmene propovijedi. Ovako sam neopterećen tim saznanjem započeo u njoj ciklus propovijedi pod motom "Na putu k sreći."

Odaziv vjernika prvih dana - moram to reći - nije bio naročit; čak vrlo skroman ako se uzme u obzir da je u Sarajevu u to vrijeme živjelo oko 30.000 katolika. Ali, jer je redovito "svako zlo za neko dobro", ovo je meni pomoglo da sam uočio kako nadbiskup Čekada prisustvuje svakoj mojoj propovijedi i kako svaku propovijed prati s najvećom pažnjom. Čak jedne večeri, kad je po nekom poslu došao k njemu iz Mostara biskup Petar Čule neposredno prije moje propovijedi, najprije je zajedno s njime slušao propovijed, a onda otišao rješavati njegov problem; očito nije dopustio da mu i ta jedna propovijed promakne...

Nadbiskup Smiljan Čekada - ređenje u sarajevskoj katedrali

Ovo svoje zapažanje iznio sam svom prijatelju don Ivanu, a on će mi na to sa smiješkom na usnama:

"Pa ja drugo nisam ni očekivao od oca nadbiskupa!" Nisam shvatio što je time htio reći, pa sam ga ispitljivo i uporno gledao. A on je na temelju toga zaključio da ja doista nemam pojma o onome što se dogodilo mom subratu. Tada mi je opisao do u sitnice kako je to teklo i još mi je priznao da me pozvao za ovogodišnjega korizmenog propovjednika upravo zato da svojim propovijedanjem ispravim negativan dojam što ga je otac nadbiskup mogao steći o dominikancima na temelju propovijedanja našeg subrata...

Katedrala je svakim danom bivala sve punija i - kako to obično biva - posljednji dan bila je dupkom puna. Među mnogobrojnim slušateljima taj dan je bila naročito uočljiva skupina mladih franjevaca u dnu crkve; bili su to, kako sam kasnije doznao, franjevački studenti s Neđarića.

Neposredno poslije moje propovijedi otac nadbiskup je izišao pred narod, odao priznanje ovogodišnjem propovjedniku i zaključio: "A sada, dragi vjernici, mogu vam javiti i jednu radosnu vijest. Oci dominikanci, koji su u Bosni Srebrenoj djelovali u davnoj prošlosti, čak prije otaca franjevaca, ponovno dolaze u Bosnu, i to već ove godine!"... Katedralom je odjeknuo pljesak...

Moram priznati: nisam se ugodno osjećao u tom trenutku već radi braće franjevaca. Doduše, meni je bila poznata činjenica koju je iznio otac nadbiskup, ali stoljetno djelovanje braće franjevaca u Bosni, a naše stoljetno izbijanje iz nje, stvorilo je u narodu uvjerenje da dominikanaca nije nikada ni bilo u Bosni. Osobno nikada - moram to reći - nisam ni pokušao razuvjeravati Božji narod od takvog shvaćanja!

Prošlo je nakon toga nekoliko mjeseci. Sjedim u svojoj sobi u Zagrebu kadli zvrcne telefon i javi mi se iz "Staroslavenskog instituta" časna sestra Alojzija Caratan, članica kongregacije Kćeri Božje Ljubavi.

"Oče Drago! Poslušajte citat iz povijesti uvaženog povjesničara Julijana Jelenića o dolasku otaca franjevaca u Bosnu: 'Istisnuvši dominikance, useliše se u Bosnu.'"

Kako god ove riječi zvuče kao teška optužba, nisam nikada dopustio da one poremete moje odnose s braćom franjevcima. A činjenica da sam poslije toga održao više pučkih misija u franjevačkim nego u dijecezanskim župama, dovoljno govori u prilog ovoj tvrdnji. Ako ih ipak spominjem, ne upotrebljavam ih kao pobjednički trofej, nego kao izvjesno psihološko rasterećenje u vezi s našim budućim radom na ovoj zajedničkoj bosanskoj vjetrometini; one bi nama, dominikancima, trebale pomoći da se sada, po našem povratku u Bosnu, ne moramo smatrati uljezima, odnosno da nas ni drugi takvima ne smatraju...

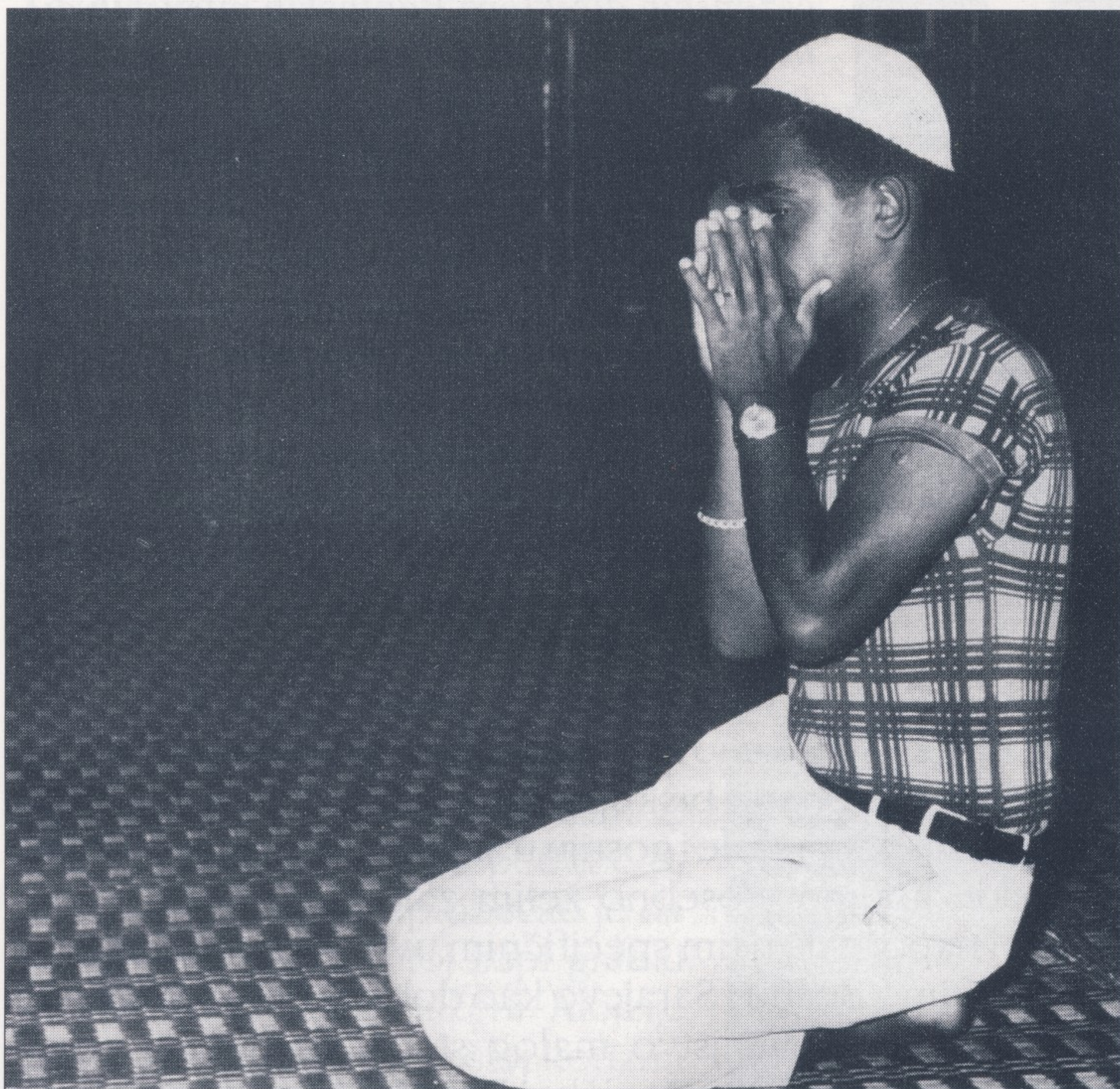
U Rijeci, 29. srpnja 1999.

"Poći drugome ususret" (2)

PREVEO:
SINIŠA TURINA, prof.

Osluškivanje *novih prilika u Africi i zemljama podrijetla misionara nalaže primjenu novih strategija evangelizacije i suvremeni pristup pastoralnoj izobrazbi.*

Premda je jasno da za misionare u Africi sama Afrika i dalje ostaje privilegirano područje apostolskog djelovanja, uvjereni smo kako je apostolski rad s afričkim narodom u Europi i Sjevernoj Americi (doseljenici, izbjeglice, studenti) i susret s muslimanima vrlo konkretan način pomoći i doprinosa koje naše Društvo može ponuditi Crkvi na Zapadu.

Poći ususret islamskim vjernicima dio je nasljeđa koje nam je ostavio Utemeljitelj: mnoge lokalne Crkve u Europi, Americi i Africi očekuju od nas neku posebnu pomoć u ostvarenju dostojnog i evanđeoskog susreta s muslimanima. Sva naša subraća u Sjevernoj i Podsaharskoj Africi kao i na Zapadu moraju razvijati stvarno zanimanje za islam; oni nužno moraju izaći iz okvira svojih kršćanskih zajednica i poći ususret muslimanima ma gdje bili. Područje zvanja se proširilo, ne samo stoga što se danas moramo suočavati s problemom manjeg broja zvanja na Zapadu, nego i stoga što pomoć trebaju i mnoge lokalne, tradicionalno katoličke Crkve. Isto tako, Društvu bijelih otaca treba dati istinsko međunarodno obilježje (zajednice, posebice u misijama, uvijek su međunarodne) koje mu je vlastito od samih njegovih početaka.

Zbog toga su u Latinskoj Americi i Aziji otvorene zajednice za misijsku animaciju i zvanja koje prihvaćaju aspirante misionare iz afričkih Crkava. Unos tih novih kultura svakako će utjecati na stil života naših zajednica koji se dosad uglavnom temeljio na zapadnjačkim obrascima; već se sada sugeriraju novi kriteriji prihvaćanja i izobrazbe kandidata. Pored obično traženih odlika, afrički će misionar morati učinkovito i spremnije odgovarati na izazove koje nosi budućnost, morat će prigrliti jednostavan, slobodno odabran način života i naučiti biti sretan s malim. On mora dokazati svoju sposobnost života ne samo u međunarodnoj zajednici nego i u interkulturalnim, mješovitim rasnim odnosno interkontinentalnim zajednicama. Morat će posjedovati sposobnost prilagodbe svijetu koji se naglo razvija i mijenja, mora biti kreativan, fleksibilan i otvoren za promjene područja apostolskog djelovanja. On mora biti odlučno angažiran u rješavanju gospodarskih i socijalnih problema zemlje u kojoj živi kao i u Africi u najopćenitijem smislu.

Društvo afričkih misionara osjeća goruću potrebu provedbe kontinuirane izobrazbe. Živimo u razdoblju dubokih promjena: dolazi do korjenitih promjena u ljudskom društvu, nastaju novi zahtjevi u naviještanju evanđelja u afričkome svijetu. Kontinuirana izobrazba koja traje kroz čitav život sastavni je dio našeg ljudskog i duhovnog rasta. Ona misionaru omogućuje da svom pozivu odgovori kvalitetnijim pastoralnim radom. Dakako, svatko je sam za sebe odgovoran, no Društvo je željelo utemeljiti organizacijsku strukturu koja će im pomoći na njihovu putu. U praksi, u okviru *duhovnog produbljivanja* sada imaju mogućnost ponavljanja 30-dnevnih vježba kao i sudjelovanja na biblijskim susretima naše kuće u Jeruzalemu (2 smjene godišnje: jedna na engleskom a druga na francuskom jeziku, otvorena i drugima osim bijelih otaca, pa tako u njima sudjeluju i afrički svećenici).

U okviru *teološkog osuvremenjenja* djelovanje je usmjereno poglavito na misijsku teologiju. *Pastoralno osuvremenjenje*, pored pastoralnih tečajeva koje organizira naše Društvo, ima i specijalizacije u trajanju od tri mjeseca do godinu dana.

Može se razmotriti i mogućnost *drugih specijalizacija* za dobrobit misije. To su poglavito lingvistika, antropologija, kultura, socijalna analiza, mas-mediji.

Sve će to donijeti očekivane plodove samo ako bude uvijek nazočna specifična animacija koja će na poseban način poticati potrebu stalnog usavršavanja i izobrazbe. U tim i takvim okolnostima moći će se pružiti pravi odgovor zahtjevima svake životne dobi i poticati osobni rast svakog pojedinca i zajednice u cjelini, u njihovoj ljudskoj, duhovnoj i apostolskoj dimenziji.▪

IZVJEŠĆE DIJECEZANSKOG DIREKTORA PMD-a

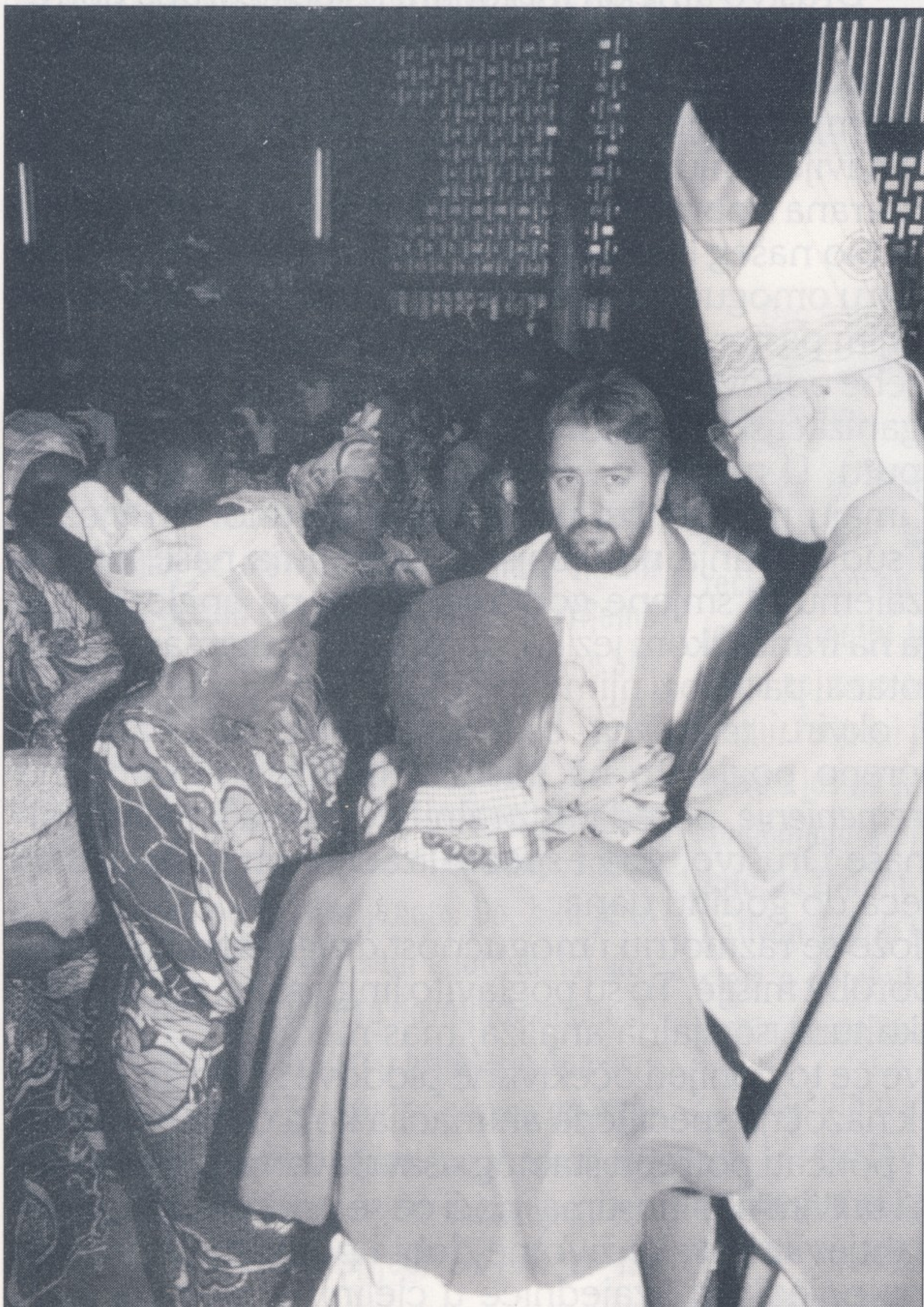
Kad se bratska srca slože,

Godišnja skupština PMD-a 28. 3. 2000.: don Tonči Kusanović, vlč. Antun Hoblaj i don Zorko Ritoša

Hrvatski narod u svome jezičnom izražavanju vrlo često koristi svoju višestoljetnu jezičnu baštinu sažetu u vrlo jakim i slikovitim narodnim izrekama. Jednu takvu izreku već sam citirao u naslovu a ovdje ću dodati još jednu koja kaže: "Ruka ruku mije, obraz obadvije." Te dvije narodne izreke upotrijebio sam da skrenem pozornost naših čitatelja na ovaj članak.

Ove godine je 28. i 29. ožujka u Splitu (na Kamenu) održana redovna Skupština dijecezanskih direktora Papinskih misijskih djela Crkve u Hrvata (Biskupskih konferencija Bosne i Hercegovine i Hrvatske). Na njoj su kao i svake godine biskupijski direktori PMD iz pojedinih biskupija govorili o tome što se u proteklih godinu dana učinilo na području njihove biskupije u misijskom angažiranju svećenika, redovnika, redovnica i vjernika. Donosim ovdje izvještaj dijecezanskoga direktora PMD varaždinske biskupije, velečasnog Antuna Hoblaja, preloškog župnika, u čijem izvještaju je mnogostruko potvrđena izreka citirana u naslovu: KAD SE BRATSKA SRCA SLOŽE, I OLOVO PLIVAT MOŽE! Velečasni Hoblaj u svome izvještaju kaže:

Prikazivanje darova u vrijeme sv. mise u misiji Adjarra, Benin

"Ovo izvješće želio bih započeti nezaboravnim ljetnim susretom misionara i biskupijskih misijskih djelatnika, članova Misijske centrale i gostiju u Sarajevu krajem kolovoza protekle godine. Posebno želim zahvaliti na uloženom trudu i naporu da u tim specifičnim uvjetima poratne Bosne doživimo Bosnu i Sarajevo kao dobrog domaćina i onu otvorenost i prijateljstvo malog stada vjernika u porušenoj, protjeranoj i mučeničkoj Bosni i Hercegovini. Velika hvala na tom susretu i pruženoj ljubavi.

Za mene osobno, tu je bila još veća radost što sam u ime našega biskupa mons. Marka Culeja mogao pozvati sve vas, kao i misionare koji će se zateći na zasluženom odmoru u domovini, na ljetni susret u Jubilejskoj svetoj godini od 11. do 14. srpnja 2000. godine u biskupijskom gradu Varaždinu.

Misijske aktivnosti u našoj biskupiji započele su nešto aktivnije prigodom Cvjetnice i prodaje maslinovih grančica. Tu se nije skupila neka značajnija svota, ali raduje to što se ta dobra akcija sve više širi i u njoj sudjeluje sve više djece i mladih.

Najveća aktivnost bila je tijekom priprave za Misijsku nedjelju u listopadu. Tu se je, kako je već običaj i tradicija, govorilo o misijskom poslanju Crkve i o misijskim potrebama. Jednostavno, misije su bile sadržaj kateheza, propovijedi i misijskih izložaba na nekoliko župa u biskupiji. Dobra je i pohvalna molitva za misije prigodom listopadskih pobožno-

VELEČASNOG ANTUNA HOBLAJA

i olovo plivat može

sti koja je također zaživjela na pojedinim župama. Ni ove godine nije izostala posebna okružnica s pozivom na organiziranju proslavu Misijske nedjelje kao i Papina poruka i prigodni plakat Misijske centrale koji je, iako pomalo šokirajuće, ali dobro primljen.

Uz Misijsku nedjelju svakako bih htio spomenuti lijepe pokušaje pisanja pisama misionarima koje potiču neki svećenici i vjeroučitelji. To je vrijedno zato što se tu uključuju mladi koji animiraju barem neke male, ali ipak važne aktivnosti.

Uz te, nazvao bih redovite aktivnosti, želio bih kratko opisati naše posebne aktivnosti koje su se dogodile u našoj biskupiji.

Naime, u kolovozu 1998. godine jedna je grupa na čelu s mons. Markom Culejem, petoricom svećenika i jednom obitelji posjetila našeg misionara vlč. Tonija Štefana na njegovoj župi sv. Obitelji (Adjarra) u Beninu. O tome ste mogli čitati putopis od voditelja Misijske centrale i urednika Radosne vijesti vlč. Ante Burića, koji je isto bio član te grupe. Gledajući velike potrebe te žive župe, naš biskup obećao je da će naša biskupija u toj župi graditi pastoralni centar "Blaženi Alojzije Stepinac". Zato je u prošloj korizmi napisao poslanicu svim župama, gdje moli sve vjernike da plod svojih korizmenih odricanja poklone toj župi. Tako je sabrana kolekta na 5. korizmenu nedjelju darovana vlč. Toniju, kojega smo na četiri dana pozvali kući da sam ponese sabrani dar. Put do kuće plaćen je darom domaćeg mu župnika i prijatelja, a on je, na radost svoje rodne župe, slavio blagdan svetog Jakoba, zaštitnika župe, susreo se s prijateljima i zadovoljan darom od 60.000 DEM otputovao u Benin.

Tom daru pridodano je ovih dana još 11.000 DEM tako da se gradnja ne prekida dok se mi spremamo da opet na 5. korizmenu nedjelju darujemo svoju čipku ljubavi.

Još je jedna akcija provedena tijekom Božića 1998. pa do Uskrsa 1999. godine. Naime, za vrijeme našeg boravka u Africi vidjeli smo što je sve potrebno našem misionaru pa smo poticali ljude i sabirali potrebno, tako da smo o Uskrsu 1999. poslali jedan veliki kontejner vlč. Toniju i časnim sestrama u Affame u Beninu.

Ta pošiljka koja je imala volumen od gotovo 40 prostornih metara i sadržaj težak više od 6 tona, najvećim dijelom je dar župljana Preloga, pogotovo obitelji koja je bila u Africi, kao i naše biskupije, Misijske centrale i župnika Međimurja.

Benin: Ista voda i za piće i za kupanje

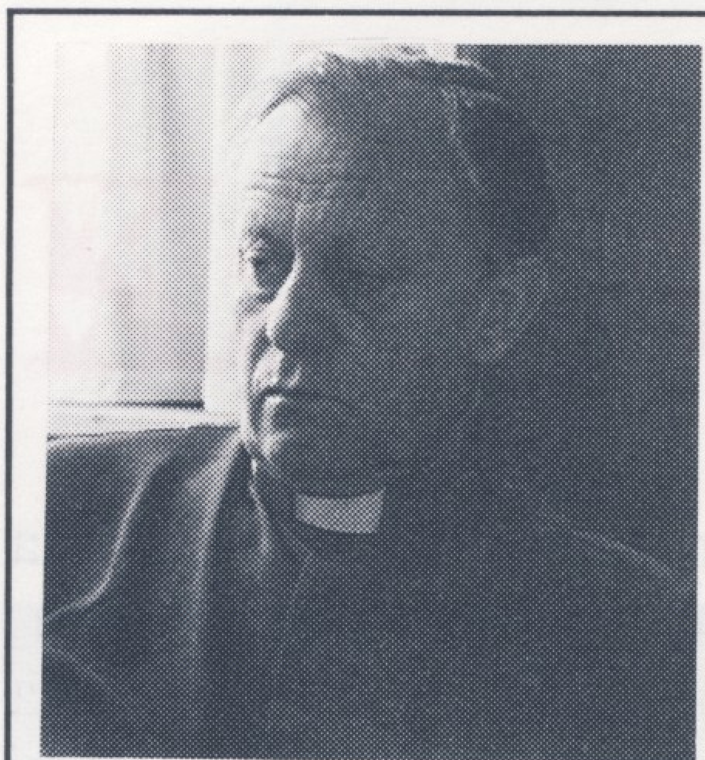
Ljubav i dobrota su domišljati, zato je nemoguće nabrojiti što je sve tu bilo, ali bih naveo barem najvažnije. Poslano je 12 misinica i alba, oltarnika, 4 kaleža i 3 ciborija. Veliki razglas s mikrofonima kao i specijalni prijenosni razglas potreban za velike skupove u misijskim uvjetima. U pošiljci je bio i jako važan agregat za struju. Darovane su električne orgulje, harmonika, dijaprojektor, ekransko platno. U župi gdje ima više od 200 katehista i gotovo 2.000 katekumena samo u jednoj godini potrebno je puno nabožnih predmeta; zato je poslano puno krunica, križeva, raspela u najrazličitijim dimenzijama, sličica i kipića, ali i velikih kipova svetaca i, naročito važno, veliki korpusi za gradnju velikih vanjskih raspela na misijskim postajama. Djeca su djeci poklonila olovke, bilježnice, lopte, različite igračke i slatkiše.

Za misijsku postaju i časne sestre darovano je 10 kreveta, 20 madraca, 50 kompleta posteljine i jastuka. U vrućoj Africi potreban je i hladnjak i zamrzivač kao i perilica rublja, mnoštvo tanjura, čaša i kuhinjske opreme. Bilo je mjesta i za stolove, stolice, umivaonike i ormariće. Dobri su ljudi darovali i brašna, šećera, ulja, tjestenine, a nije zaboravljeno ni misno vino.

Svećenici i firme poklonili su i pet računala, tako da su u tom darovanom kontejneru uz malo preinake (prorez prozora) osnovali učionicu, gdje pod vodstvom misionara mladi uče tu suvremenu, ali tako potrebnu vještinu da bi se lakše zaposlili.

Naše časne sestre vode u Beninu dječji dispanzer pa ni njihove potrebe nisu zanemarene, makar je taj dar manji i skromniji.

Antun Hoblaj, župnik u Prelogu, biskupijski direktor PMD-a"

VLČ. DRAGO BALVANOVIĆ
PERU

JEDAN DRUGI PERU

PUTOPISNI ZAPIS MISIONARA DRAGE BALVANOVIĆA (54)

Dragi moji, šaljem vam ovaj izvještaj o smrti časne sestre Marte Gorupić, redovnice, misionarke, članice družbe Kćeri milosrđa.

Dvadeset devetoga lipnja 1999. umrla je u Limi s. Marta, od milja zvana MADRE MARTA.

Uz prisustvo mnogobrojnog mnoštva vjernika, školske djece, siročadi iz doma koji vode sestre te susestara iz Perua i Čilea, svećenika Peruanaca i hrvatskih misionara pokopana je na groblju u mjestu Puente Piedra. S. Marta je rođena u mjestu Otok u Međimurju 1. studenoga 1924. Donosimo ovdje za prijatelje misija razgovor koji sam s njom vodio u toku našeg dugogodišnjeg poznanstva u Peruu.

• Drago Balvanović (DB): Vi ste, s. Marta, rođeni u centru Međimurja. Ovaj hrvatski kraj poznat je po svojoj pobožnosti, velikom broju svećeničkih i redovničkih zvanja. Možete li mi opisati malo svoje djetinjstvo i svoju obitelj?

¤ *S. Marta: Moji roditelji su bili praktični katolici, pobožni i vrlo odani pobožnosti Srcu Isusovu. Bila sam sretna u našoj obitelji, jer je u njoj uvijek vladala harmonija između roditelja i braće i sestara. Jedna jedinstvena sreća i jedinstvo. Posebno smo gajili pobožnost Srcu Isusovu i Gospi, moleći svaki dan krunicu. Krunicu smo molili navečer kada bi završili sve poslove.*

• DB: Spominjete više puta pobožnost Srcu Isusovu, jeste li možda već tada obavljali pobožnost prvih petaka kako je to običaj u mnogim našim župama.

¤ *S. Marta: Da, cijela naša je obitelj obavljala pobožnost prvih petaka sudjelujući na prvi petak na sv. misi. Uvijek se s radošću sjećam kako sam već u djetinjstvu bila članica Društva Srca Isusova i vježbala pjesme s grupom mladeži.*

• DB: U vašoj je obitelji vladao sklad. Kada sam bio u Zagrebu posjetio sam i vašu sestru. I ona mi je pričala o velikoj ljubavi vaših roditelja.

¤ *S. Marta: Najviše sam voljela oca, ali on je na žalost umro 21. prosinca 1940. Bio je to za mene najteži udarac. Mnogo se toga poslije promijenilo u mome životu. Kada je umro, imala sam samo 14 godina. Teško se živjelo. Bio je rat. Mnogi su išli na rad u Njemačku. Tako sam i ja godine 1942., a imala sam 16 godina, otišla s prijateljicama u Njemačku a zatim u Mađarsku gdje sam ostala sve do kraja rata 1945.*

• DB: Što ste zatekli kada ste se vratili iz inozemstva.

¤ *S. Marta: Naša je kuća bila siromašna, majka i braća raseljeni. Ipak smo se susreli i bio je nezaboravan susret. Posla nije bilo, te sam otišla u Zagreb i tamo sam radila.*

• DB: S. Marta, opišite mi molim Vas malo kako ste u Zagrebu dobili zvanje, jer vjerujem da će to i druge zanimati?

¤ *S. Marta: Jednog dana radila sam i osjetila u svojoj nutrini neku promjenu. Željela sam moliti, biti sama i primati svetu pričest češće, što do tada nisam prakticirala. Majka i moja braća i sestre primijetili su veliku promjenu na meni. Osjetila sam, Bog me zove i ne mogu ga odbiti, i morala sam odgovoriti na taj glas koji me zove.*

s. Marta u domu za siorčad

• DB: Jeste li potražili savjet kojeg svećenika?

¤ *S. Marta: Svakako. Otišla sam u Palmotićevu ulicu i pitala za savjet jednog svećenika, isusovca. On me je uputio i savjetovao, rekavši da je moje zvanje pravo, istinsko. Upoznao me je s više redovničkih zajednica ali moju je pozornost privuklo ime: Kćeri milosrđa svetog Franje. Iako nisam poznavala ni jednu sestru iz te kongregacije, taj naziv mi se svidio.*

• DB: I tako započe vaš život u družbi. Sjećate li se kako se odvijalo taj dio vašeg ulaska u družbu?

¤*S. Marta: Kako ne. Još mi je to u svježem sjećanju. U Zagrebu je naša zajednica imala jednu kuću. Sestra Celina je tada bila poglavarica. Ona me je srdačno primila, savjetovala i saslušala moju želju za ulaskom u družbu. Već 25. ožujka 1947. bila sam primljena kao kandidatica. Primila me je majka Gabrijela Talenta, generalna vikarica. Bila sam tako u Šestinama gdje je bila magistra s. Blaženka Vojnić. Novicijat nam je bio nešto malo skraćen radi političke situacije u tadašnjoj Jugoslaviji. Prve zavjete položila sam 25. ožujka 1950. a vječne zavjete 25. ožujka 1956.*

• DB: Zar nije nešto izvanredno, opet ste se susreli sa Srcem Isusovim?

¤*S. Marta: Da, zahvalna sam Isusu na tome. Moja prva služba bila je u filijali Srca Isusova i Marijina u Cavtatu. Tamo sam bila tri godine a nakon toga tri godine u Lopudu.*

• DB: Možete li mi reći gdje zapravo započinje Vaš misionarski interes i poziv?

¤*S. Marta: Godine 1952. posjetila nas je naša utemeljiteljica Marija od Isusa Raspetoga Petković. Molila je i tražila sestre za Južnu Ameriku. Tadašnje državne vlasti nisu dozvoljavale izlazak iz Hrvatske. Majka je ipak uspjela isposlovati dozvolu i jedna od deset sestara bila sam i ja. Bio je to zapravo Božji poziv a izraz moje poslušnosti Utemeljiteljici.*

s. Marta u bolnici mornara u Limi

• DB: Gdje ste i kako putovali?

¤*S. Marta: Prvo smo putovale u Rim i nakon kratke priprave od osam mjeseci, 14. travnja 1961. putovale smo u Južnu Ameriku. Najprije je naš cilj bio Čile, mjesto Maipu gdje je bila naša prva filijala.*

• DB: Dakle, tu započinje Vaš prvi misionarski rad. Počeli ste kao i uvijek iz ničega da bi konačno Vaše djelo bilo svima poznato.

¤ *S. Marta: Započeli smo iz ništa. Bila sam imenovana poglavaricom. Na toj službi bila sam devet godina. Škola je nazvana "Mater Purissima" i u to vrijeme škola je imala više od tisuću učenika.*

• DB: Godine 1971. dolazite u državu Peru, u medicinski centar za mornare Naval. Što ste tu radili?

¤*S. Marta: Poglavari su me savjetovali da upišem studij psihologije. Tako sam i učinila i studirala sam na sveučilištu za žene. Zamislite, opet je to prst Božji. Sveučilište se zove "Srce Isusovo". Bila je tada naša poglavarica s. Ljudevita Gregov.*

• DB: Nakon toga dolazite u "Hogar de las Ninas - Nuestra Senora de la Misericordia" - Dom za djevojčice naše Gospe od milosrđa. Ovdje opet "iz ničega" pravite veliko djelo koje nisu samo zgrade nego i djeca, djevojčice u domu i u školi. Možete li mi reći kako je to sve započelo?

¤*S. Marta: Ovdje, gdje je danas naš dom, bio je sam pijesak, pustinja, kako vidite da je i sada naokolo. Naše su djevojčice zajedno sa sestrama stajale na cesti, i kada bi se ljudi vraćali s plaže, zaustavljali bi svoje automobile i davali svoj prilog. Tako nešto od milostinje, nešto od pomoći izvana, a najviše od Providnosti Božje iz neba, danas je Hogar ono što sve zadivljuje. Uzorni dom za siročad, ali gdje se svatko osjeća kao kod kuće.*

• DB: Imali ste različite službe u to vrijeme?

¤*S. Marta: Prvo sam bila direktor škole koja je pomalo narasla na razinu gimnazije. Tako da danas u školi ima 1.150 učenika i u domu 170 djevojčica u dobi od 6 do 17 godina.*

• DB: Poznat mi je rad u domu i Vas i sestara. Vašom dobrotom bile su primljene i djevojčice u vaš dom koje sam i ja poslao. Danas su to vrlo dobre učenice i uzornog su vladanja.

¤*S. Marta: Mi djevojčice odgajamo i poslije završene škole mnoge se vraćaju i žele ostati i ovdje raditi ili kao profesorice ili pomagati u radu u domu. To nam je radost, a plaću ćemo jednom primiti samo od Gospodina.*

• DB: Možete li mi još nešto reći kao poruku za naše čitatelje?

¤*S. Marta: U svim stvarima kada analiziram svoj život, posebno mladost i djetinjstvo, vidim da me je Bog pripravljao i vodio kako bih mogla odgovoriti na njegov poziv kao misionarka na kontinentu, tako dalekom od moje domovine. Radi toga želim i odgovoriti na ovaj poziv Gospodinov koji sam osjetila u našoj obiteljskoj kući kada me je pozvao da ga slijedim kao redovnica. Biti misionarka i pomagati potrebnima a posebno napuštenoj djeci, siromasima i napuštenima kojima je potrebno mnogo pomoći i usmjerenja za život".*

• DB: Tko Vas je pomagao u ovoj zadaći?

¤ *S. Marta: Moja zajednica i družba mi je pomogla da sam mogla studirati pedagogiju i psihologiju kako bih mogla voditi i pomagati djecu i mladež Latinske Amerike a posebno u Peruu koji je vrlo različit od drugih zemalja, osobito od Europe. Moja je želja i dalje služiti potrebnima a osobito siromašnima koji se nalaze okolo našeg doma u pijesku, kako je to željela i naša Majka utemeljiteljica Marija Petković od Isusa Raspetoga...*

Ovaj razgovor vođen je u više navrata a sada nakon smrti drage i dobre s. Marte mogu samo nadodati: Ona nas prati sigurno iz neba jer je bila opremljena svetim sakramentima, pomognuta molitvama svojih sestara i nas svećenika i svojih štićenica. Vjerujem da se raduje jer u njenoj zajednici pripravlja se šest kandidatica za družbu pa će tako i one nastaviti njeno djelo koje je teško u nekoliko riječi opisati. S. Marti, sestri od milosrđa, zazivam ove riječi: "Blaženi milosrdni jer će milosrđe zadobiti."

U Limi, na blagdan sv. Bonaventure, zaštitnika banjolučke biskupije, uz pozdrav svima.▪

MUČENICI

"Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje" (Iv 15,13)

Kako običava svake godine, tako je učinila i ove, misijska agencija Fides na blagdan Nevine dječice objavila je popis misionara ubijenih u protekloj godini. U ovom broju Radosne vijesti donosimo podatke o mučenicima misionarima u prošloj godini. Prošle, 1999. godine ubijena je 31 osoba, od kojih su neki svećenici, drugi redovnici ili redovnice ili vjeroučitelji ili svećenički kandidati. Popis misionara mučenika ni jedne godine nije kompletan jer su mnogi mučenici misionari nepoznati i kao takvi će ostati dok se drugi vode kao nestali.

U mnogim redovničkim ustanovama kada dođe vijest o pogibiji misionara zajednica redovnika ili redovnica iz koje je poginuli misionar odmah polazi u kapelu ili crkvu da otpjeva "Veliča duša moja Gospodina...", hvalospjev Blažene Djevice Marije koji je ona zapjevala kada je saznala za dvostruko začeće, svoje i svoje rođakinje Elizabete. Vijest o mučeničkoj smrti u redovničkim zajednicama ne prihvaća se s pogrebnim plakanjem i žaljenjem nego s klicanjem zbog plodonosnog života poginulog misionara ili misionarke.

Poseban razlog objavljivanja popisa misionara mučenika u prošloj godini na početku jubilejske godine je želja sudjelovanja u potpunom veselju na početku ove Svete godine. Jubilejska godina je godina milosti, obraćenja, hodočašćenja, prolaska kroz Vrata, koja su sam Krist, kako je Sveti Otac rekao na Badnjak.

Koja milost se krije u mučeništvu i u smrti koja se uglavnom smatra kao nesreća? Ako promotrimo popis svećenika, sestara i vjeroučitelja ubijenih u 1999. godini, prva milost ili zahvala ide svjedocima koje je darovala Katolička Crkva koja se proteže na čitav svijet i s pravom se zove katolička (posvudašnja) a ne ona koja bi bila vezana uz jedno zemljopisno područje. Iz popisa mučenika vidljivo je da oni dolaze iz područja zahvaćenih ratom i nasiljem, iz područja gdje se krše ljudska prava i gdje vlada tiranija i progon. Kolumbija, Istočni Timor, Kongo, Sijera Leone su zemlje koje, gledano ljudskim očima, nemaju nikakve nade. Ali mučeništvo tridest i jednoga Kristova svjedoka dokazuju da je Crkva bila i ostala tamo propovijedajući vjeru, mir, nadu, opraštanje, ljubav prema svim ljudima i svakom pojedincu. Mučenička smrt je znak da ova mjesta očaja bivaju otkupljena, posvećena, jer je tamo Krist na djelu koji blagoslovom daruje svojevoljnu žrtvu svojih učenika.

Mnogi od ovih evanđeoskih djelatnika ubijeni su na putu dok su išli služiti svetu misu u prašume Konga, dok su nosili pomoć izbjeglima u Timoru, dok su propovijedali uzduž riječnih obala Kolumbije. Hodočasničko putovanje na koje nas poziva Sveti Otac u Svetoj godini stavlja nam ove mučenike kao uzor. Poziv je to da ponesemo Krista uzduž svjetskih staza i putova i objavimo svakom ljudskom biću da ga nebeski Otac ljubi i daruje mu dostojanstvo Božjeg djeteta.

Mučenička žrtva ima i svoj socijalni učinak. Smrt mučenika na primjer u Istočnom Timoru probudila je i uvjerila međunarodnu zajednicu da pošalje svoje snage da obrane one koji žele svoju neovisnost.

Treba podvući ovo: Sestre u Istočnom Timoru ili misionari u Kolumbiji ili sestre Majke Terezije u Sijera Leoneu umrli su za Krista služeći potrebi ljudi i žena s kojima su dijelili svagdanju sudbinu.

Od 31 poginulog misionara u prošloj godini 17 je svećenika od kojih su desetorica dijecezanski svećenici i sedam redovnika, 8 časnih sestara iz triju kongregacija, 4 bogoslova i 2 vjeroučitelja.

Prema kontinentu, odnosno zemlji podrijetla, poginuli su misionari i misionarke: 10 iz Afrike (iz Angole 5, iz Burundija 2, iz Demokratske Republike Kongo 2 i iz Kenije 1), 11 iz Azije (iz Timora 6, iz Indije 3, iz Bangladeša 1 i iz Indonezije 1), 5 iz Amerike (svih 5 iz Kolumbije), 5 iz Europe (iz Italije 2, iz Belgije 1, iz Njemačke 1 i iz Španjolske 1).

Kontinenti i zemlje u kojima su poginuli misionari i misionarke: U Africi 15 (6 u Angoli, 3 u Sijera Leoneu, 2 u Burundiju, 2 u Demokratskoj Republici Kongo, 1 u Gvineji i 1 u Južnoj Africi), 10 u Aziji (9 u

Istočnom Timoru i 1 u Indiji), 6 u Americi (4 u Kolumbiji, 1 u Ekvadoru i 1 u Dominikanskoj Republici).

"Od jednog kraja svijeta do drugog krv kršćana ne prestaje teći označavajući početak trećeg tisućljeća. Ta vjera kojom se slijedi Isusa Krista je snažna, tako snažna kao i uvijek da zbog nje neki daju i svoj život."

Michaele Pignatele, tajnik talijanskog Misijskog pokreta Mladih papinskih misijskih djela otvorio je Osmi dan molitve i posta za mučenike misionare koji se održava svake godine 24. ožujka. Crkva slijedi svoju stazu jubileja natopljenu krvlju svećenika, redovnica, sjemeništaraca, katehista i laika. Kako sam spomenuo, u 1999. godini poginuo je 31 misionar i misionarka a ove godine već imamo novih četvero svjedoka koji su umrli svjedočeći vjeru za treće tisućljeće.

Prije osam godina, 24. ožujka godišnjica ubojstva biskupa Oskara Romera, utemeljen je dan na koji se sjećamo onih koji su umrli za evangelizaciju. Ove godine talijanski Misijski pokret Mladih uzeo je kao temu susreta "Jači od mržnje". Dan je obilježen molitvom, postom, bdjenjem i pobožnošću Križnog puta. Drugi znak ovog susreta je bio sađenje mladih stabala, ove godine 2.522 kao znak sjećanja na misionare mučenike. U vrijeme susreta sudionici su posjetili i neke bolesnike hrabreći ih u njihovoj bolesti.

Malo-pomalo sve više župa, redovničkih zajednica, sjemeništa i udruga u Italiji i drugdje priključuju se toj inicijativi. Ovaj dan je obilježen i u Južnoj Americi (Venezuela, Kolumbija, Čile i Meksiko), u Africi (Senegal, Kamerun i Uganda) te u Aziji i Južnoj Koreji.

U četvrtak 4. svibnja ove godine održan je u Rimu skup pod nazivom "Mučenici Istočne Europe i nacizma". Među brojnim predavačima bio je i splitsko-makarski nadbiskup mons. Ante Jurić koji je govorio o temi: "Vjerski progoni u Hrvatskoj". Nadbiskup Jurić je govorio o dva razdoblja progona na našim područjima: razdoblje od 1918. do 1941. te u doba takozvane "nove Jugoslavije" od 1945. do 1990. Nadbiskup Jurić iznio je podatak kako "su u tijeku II. svjetskog rata srpski pobunjenici ubili 41 svećenika, 5 bogoslova i 5 redovnica. No još brojnije su zločine počinili partizani koji su u tijeku rata ubili 304 svećenika i redovnika, među kojima i biskupa Carevića. Po završetku rata samo u Dubrovniku je ubijeno 11 svećenika, u Splitu desetak vjernika laika, a u Širokom Brijegu 28 franjevaca. U ubojstvu svećenika sudjelovali su i njemački i talijanski vojnici u doba okupacije koji su ubili bar 14 svećenika. Samo u ratnom i poratnom razdoblju u Hrvatskoj je na različite načine ubijeno 511 svećenika, 62 bogoslova, 21 brat laik i 29 redovnica".

Pokojni fra Vjeko Ćurić

U dokumentu za pripravu proslave Velikog jubileja upućenog 1994. godine, Tertium millennium adveniente, Sveti Otac je pozvao da se izda martirologij (zbirna knjiga mučenika) "neznanih junaka velikih Božjih ideala" zahtijevajući da "njihova uspomena ne smije biti zaboravljena." Za to je ustanovljena i posebna "Komisija za nove mučenike" kojoj je dužnost prikupljanje podataka po cijelom svijetu. Pravljenje popisa novih mučenika počelo je 1995. godine i bit će gotovo do jeseni ove godine kada će biti predat Svetom Ocu. Knjiga će imati 500 stranica i bit će tiskana na talijanskom jeziku pod naslovom Il secolo dei martiri. I cristiani del "900".

U nedjelju 7. svibnja Sveti Otac se uz molitvu "Kraljice neba" prisutnima obratio ovim riječima:

"Predraga braćo i sestre! Večeras će se u Koloseju ostvariti važan događaj Velikoga jubileja: ekumenska komemoracija svjedoka vjere u 20. stoljeću. Stoljeće na izmaku bilo je prožimano tamnim sjenama, ali su se između njih probijala blistava svjetla. Toliko je muževa i žena, kršćana svih vjeroispovijesti, rasa i dobi svjedočilo vjeru u krutim progonstvima, u zatvorima, u svakovrsnim lišavanjima, i mnogi od njih također krv proliše da bi ostali vjerni Kristu, Crkvi i Evanđelju...

Izabrano mjesto samo za sebe govori: Kolosej nas prenosi u kršćanske iskone kad toliki prvi kršćani dadoše 'lijepo svjedočanstvo" postajući sjemenjem novih kršćana...

Novi naraštaji moraju znati kolika je cijena vjere što je primiše u baštinu da bi zahvalno prihvatili baklju Evanđelja i njome osvijetlili novo stoljeće i novo tisućljeće. Važno je osim toga istaknuti da će večerašnje slavlje imati ekumensko značenje: bit će proglašena svjedočenja nekih kršćana iz različitih vjeroispovijesti i crkvenih zajednica. Njihovo hrabro uzimanje na sebe Kristova križa glasnije je od onoga što nas dijeli. Ekumenizam mučenika možda je najuvjerljiviji. Ljubav sve do žrtvovanja čisti Crkve od svega što može kočiti i zaustavljati na putu prema punom jedinstvu...

Majci nade povjeravamo današnji dan kako bi spomen svjedoka vjere svim kršćanima pomogao odlučnije hodati prema punom jedinstvu kakvo je Krist htio."

Pripremio Anto Burić,
urednik Radosne vijesti

- Nastavak sa str. 4 -

Ovaj moj dopis nema svrhu da se netko osjeća loše. On je krik nas hrvatskih misionara za jednom većom suradnjom, blizinom, sigurnošću. Vjerujem da će moj članak dobronamjerni pročitati.

Htjela bih u nekoliko redaka opisati teško stanje u zemlji. Oslanjam se na provjerene podatke.

U siječnju 2000. godine sabor je donio zakon da se uvede dolar kao legalna moneta. Razlog je kako bi se dokrajčila inflacija i došlo do stabilnosti u standardu. Prosvjedovanje naroda izazvalo je smjenu predsjednika Yamila Madguada. Na njegovo mjesto došao je potpredsjednik i ostala ista ekonomska politika neoliberalnog sustava.

NOVO LICE SIROMAŠTVA U EKVADORU

Što znači dolarizacija za Ekvador?

Znači da ostaje isti ekonomski sustav od prije, kao u svim latinskoameričkim državama. Dolar je jedno od novih oruđa istog sustava koji ima duboke i različite učinke. Dolar, jednom riječju, jest zadnji pothvat dominirajućeg sustava.

Uvođenjem dolarizacije želi se prisiliti na privatiziranje svega čim država raspolaže: naftom, felefonom, socijalnim osiguranjem, školstvom i svim drugim dobrima značajnijeg sadržaja.

Kako se dolarizacija odražava na život Ekvadoraca srednjeg i siromašnog staleža? Srednji stalež potpuno nestaje. Pogledajmo "obiteljsku košaru". U siječnju ove godine "obiteljska košarica" stajala je 160 dolara za peteročlanu obitelj. U ožujku, nakon dva mjeseca stoji 216 dolara. Ekonomisti predviđaju da će krajem godine "obiteljska košarica" stajati od 300 do 400 dolara. Ovoga mjeseca, osnovna zarada jednog radnika jest 54 dolara. Svaki dan na tisuće radnika ostaje bez posla, od kojih dobar dio odlazi u Sjedinjene Američke Države, Kanadu, Španjolsku, Italiju. Računa se da je u 1998. godini 500.000 Ekvadoraca legalno emigriralo. Puno ih je više otišlo ilegalno. Zadnje dvije godine izlazak se utrostručio.

S kojim mogućnostima raspolaže Ekvador?

Da bi mogao izaći na "veliko" tržište, mora se osloniti na jeftinu radnu snagu i prirodna bogatstva: nafta, cvijeće, škampi, banana, kakao, drvo, ruda.

Drugi izvor dolara jest droga i falsificiranje novčanica.

Za zaustavljanje nezaposlenosti uvodi se "radna fleksibilnost". Znači zaposlenost po satima, bez osiguranja.

Takvoj situaciji nadodaje se vanjski dug za koji se izdvaja 52% od ukupnog državnog prihoda.

Teška ekonomska situacija vidljiva je u sve većem porastu delinkvencije. U povišenom postotku nepismenosti, prosjaka je na stotine, umiranje djece i majki radi nedostatka liječnike pomoći i neishranjenosti.

Ako se tome nadodaju stalne prirodne nepogode kao prije nekoliko dana odroni zemlje gdje je bilo puno mrtvih i još više ih je ostalo bez krova nad glavom.

Unatoč svemu narod se nada u bolje sutra i da će Bog uvijek dati pregršt riže da ne umru od gladi. Nada nas i drži na životu.

Iskren pozdrav svima od

s. Ljilje Lončar, službenica milosrđa iz Ekvadora

"BIO SAM ŽEDAN NAPOJILI STE ME"

Bajza, 28. travnja 2000.

Dragi dobročinitelji!

Jučer mi u Laçu (Albanija) s. Jeronima uruči pismo od vas. Kakvo ugodno iznenađenje? 1.500 američkih dolara! Tako nešto u dvostruko manjem obliku doživio sam prije dvije godine za Božić od svoje rodne župe Jelaške u Bosni. Novi župnik don Ilija skupio od župljana i poslao u vrijednosti od 800 švicarskih franaka.

Vama velika i srdačna hvala! Bog platio i dobrima uzvratio! Za polovicu sume već se zna kamo ide. Za pumpu kojom crpemo vodu s dubine od 70 metara. Nestašica vode je inače problem broj jedan u župi, jer preko ljeta tri do četiri mjeseca ne padne ni kap kiše.

Jučer smo mi svećenici, redovnici i redovnice imali hodočašće u svetište sv. Ante u Ljaçu. Tri biskupa, četiri apostolska administratora, pedesetak svećenika, šest domaćih đakona te oko 200 časnih sestara iz cijele Albanije. Oko tri kilometra išli smo pješice na brdo gdje je crkvica i veliki križ, visok 14 metara, vidi se i iz zrakoplova. Putem smo razmatrali i molili krunicu, zatim koncelabracija te ručak što je tko ponio. Vrlo lijepi doživljaju u Jubilejskoj godini.

Srdačan pozdrav svima!

fra Anđelko Kamenčić, Bajza/Shkoder, Albanija

UJEDINJENI U MOLITVI I SVETOJ MISI

Već duže vrijeme domovinska Crkva povezana je s našim misionarima i oni s domovinskom Crkvom po svetoj misi, moljenju časoslova i privatnim molitvama. Svi smo svjesni snage molitve i puni pouzdanja u Isusovo obećanje da ćemo sve dobiti što ga zamolimo. Naše molitve u kojima smo sjedinjeni s našim misionarima imaju samo jednu nakanu: izmoliti snagu i blagoslov za uspješan rad naših misionara u svjedočenju Isusove ljubavi. Ljudskim silama i umu često su nedokučivi putovi Gospodnji kojima kroči k pojedinoj duši ili pojedina duša k njemu. Eto to ga upravo molimo. Molimo ga da nađe put do onih duša koje ga još nisu upoznale služeći se našim misionarima i misionarkama. U milosnoj smo godini velikog Jubileja kada nam Crkva pruža mogućnost primanja posebnih milosti. Molit ćemo nebeskog Oca da svoju ljubav i ljubav svoga Sina Isusa očituje svim ljudima. Uza svu njegovu ljubav dvije trećine čovječanstva ni nakon dvije tisuće godina nisu ga upoznale. Razlog je to da se svi još svesrdnije angažiramo i postanemo tu gdje jesmo misijski djelatnici. Netko darom, netko molitvom i svetom misom, netko žrtvom. Molimo, a Bog će blagosloviti i naše molitve i rad naših misionara.

✱✱✱

BUDIMO ZAJEDNO U MOLITVI I SVETOJ MISI S NAŠIM MISIONARIMA ONI MOLE ZA NAS MI MOLIMO ZA NJIH

RASPORED SVETIH MISA I ČASOSLOVA

SRPANJ 2000.

****

RASPORED PRIKAZIVANJA SVETIH MISA ZA DAROVATELJE

- 1. 7. 2000. svetu misu za darovatelje u misiji Ujewa u Tanzaniji prikazuje don Ante Batarelo,
- 2. 7. 2000. svetu misu za darovatelje u misiji Ashaiman - Tema u Gani prikazuje vlč. Ivan Stojanović,
- 4. 7. 2000. svetu misu za darovatelje prikazuje vlč. Stipo Miloš,
- 28. 7. 2000. svetu misu za darovatelje u misiji Rushooka u Ugandi prikazuje fra Ivica Perić,
- Svakoga petka u mjesecu srpnju trud ispovijedanja hodočasnika (4 sata dnevno) u bazilici Lateranum te časoslov i krunicu za misionare i dobročinitelje prikazuje fra Franjo Rafael Lipovac.

RASPORED MOLJENJA ČASOSLOVA ZA DAROVATELJE

- 2. 7. 2000. časoslov za darovatelje u misiji Quito prikazuje sestra Ljilja Lončar,
- 7. 7. 2000. časoslov za darovatelje u misiji Bukavu prikazuje sestra Mirabilis Višić,
- 9. 7. 2000. časoslov za darovatelje u misiji Ngaoundere u Kamerunu prikazuje sestra Mirjam Šurjan,
- 10. 7. 2000. časoslov za darovatelje u misiji Affame u Beninu prikazuje sestra Danijela Dropulja,
- 20. 7. 2000. časoslov za darovatelje u misiji Affame u Beninu prikazu sestra Natalija Bešlić,
- 25. 7. 2000. časoslov za darovatelje u misiji Rushooka u Ugandi prikazuje sestra Vedrana Ljubić,
- Svakoga petka u mjesecu srpnju svetu misu, časoslov i krunicu za darovatelje prikazuje s. Andrea Bulut SMI u Belgiji.

SVETE MISE I ČASOSLOV U DOMOVINI ZA MISIONARKE I MISIONARE

- 2. 7. 2000. svetu misu za misionarke i misionare u župi Miljevci prikazuje bivši misionar fra Ante Vukušić, župnik,
- 2. 7. 2000. časoslov za misionarke i misionare prikazuje s. Fidelis Lučić, FDC u samostanu Nova ves 16, Zagreb,
- 8. 7. 2000. časoslov za misionarke i misionare prikazuje s. Margareta Šprajc, FDC u samostanu Nova ves 16, Zagreb,
- 12. 7. 2000. svetu misu za misionarke i misionare u crkvi u Ludbregu služit će vlč. Anto Burić,
- 16. 7. 2000. časoslov za misionarke i misionare prikazuje s. Mirna Nikolić, FDC u samostanu Nova ves 16, Zagreb,
- Umirovljeni splitsko-makarski nadbniskup mons. Frane Franić prikazuje časoslov za misionarke i misionare,
- Svakog utorka u mjesecu srpnju u samostanu u Primorskoj u Zagrebu svetu misu i časoslov za misionarke i misionare prikazuje sestra Nives Kuhar,
- Svakog utorka u mjesecu srpnju u crkvi Corpus Domini u Zagrebu cjelodnevno klanjanje pred Presvetim prikazuje se za misionarke i misionare,
- Svake prve srijede u mjesecu srpnju u Palmotićevoj u Zagrebu s. Bogdana Markić prikazuje časoslov za misionarke i misionare,
- Svakoga ponedjeljka u mjesecu srpnju svetu misu, časoslov i krunicu za misionarke i misionare prikazuje s. Andrea Bulut u Belgiji,
- Varžadinska zajednica sestara Uršulinki (35 sestara) 20. srpnja prikazuje klanjanje pred Presvetim Oltarskim sakramentom za neše misionarke i misionare.

UISTINU, BEZ MENE NE MOŽETE UČINITI NIŠTA (Iv 15,5)

S. EMANUELA ŠKARICA

AFRIČKA ŽENA

ŽENA U BIBLIJI

2.1.2 Sara, Rebeka, Lea i Rahela, žene patrijarha, suosnivateljice izraelskog naroda

Stari zavjet spominje i druge žene, "najrazličitijih osobina, moralnih kvaliteta i društvenog položaja koje su ostavile traga u povijesti Izraela" *(I. DUGANDŽIĆ, Žena u Bibliji,31, u Svesci Communio br. 82-94/1994., ss. 31-37).*

To su žene patrijarha: Lea i Rahela, Abrahamova žena Sara, Izakova žena Rebeka. Zanimljivo je da se u katoličkoj egzegezi rijetko spominje prva žena Jakovljeva - Lea. Dugandžić spominje samo Rahelu. Čudi me, zašto? (*isto*, ss. 31-37.)

One nisu nipošto pasivne, nego su mnogo više aktivne i zajedno su sa svojim muževima suosnivateljice izraelskog naroda, njegove tradicije i povijesti. To se veoma cijeni u izraelskom narodu sve do danas. Tako za vrijeme židovskih blagdana i subota, roditelji blagoslivlju svoje kćeri otprilike ovako: "Neka ti Bog dozvoli biti kao Sara, Rebeka, Rahela i Lea..."

Sara

Nije samo Abraham dionik Božjeg obećanja i njegova Saveza, nego i Sara, njegova žena, i to u istoj mjeri (Post 17, 15-16).

Iz odlomka Knjige Postanka 21,12: "Bog reče Abrahamu, sve što ti rekne Sara poslušaj...", Saru možemo smatrati proročicom, jer izgleda da je ona vizionarski predvidjela Jišmaelovu naklonost prema štovanju različitih poganskih božanstava. A to je bila najveća opasnost za izraelski narod u njegovim počecima, koji je kao jedini između svih ondašnjih susjednih naroda štovao jednog, je-

MISIJSKI VELIKANI

JOSIP KONSTANTIN BESCHI

misionar, pjesnik, jezikoslovac (1)

Piše: Ilija Doborski

Isusuovac, misionar, pjesnik i jezikoslovac tamilskog jezika u Indiji Josip Konstantin Beschi rodio se 8. studenoga 1680. u grofovskoj obitelji u gradiću Castiglione della Stiviere u pokrajini Mantova u Italiji. O njegovu djetinjstvu i mladosti nije skoro ništa poznato. Ipak možemo pretpostaviti da je stekao temeljitu školsku izobrazbu u latinskom jeziku i literaturi jer se u svojoj gramatici za tamilski jezik, koju je napisao u Indiji za misijske djelatnike, često poziva na latinsku literaturu i jezik.

S 18. godina stupio je u isusovački novicijat u Novellarii, da bi poslije dvije godine u Raveni preuzeo školski odgoj u nižim razredima gimnazije. Potom je studirao filozofiju i teologiju a po svoj prilici je 1709. bio zaređen za svećenika. Za vrijeme svoga teološkog studija Josip Konstantin je dosta toga čuo o madurajskoj misiji u južnoj Indiji i isusovačkom misionaru Robertu de Nobilli. Dva puta je za vrijeme studija pismeno zamolio generala da mu dozvoli poći u daleku Indiju što je ovaj odbio. Na blagdan sv. Franje Ksaverskoga 1709. ponovno je pisao i dobio potvrdan odgovor. Na portugalskom brodu godine 1710. Josip Konstantin je iz Lissabona otplovio za Goju odakle ga njegovi poglavari poslaše u Tuticorin na učenje tamilskog jezika. Tu je doživio da se indijski misionari ponašaju poput onih u Europi: sporazumijevali su se na potugalskom ili francuskom jeziku, oblačili crne reverende i hranili se europskim specijalitetima. Bio je to povod da će o. Josip Konstantin napustiti priobalsko područje, crnu reverendu zamijeniti žutom haljinom kakve su nosili tamošnji žitelji, te se zaputiti u unutrašnjost zemlje u madurajsku misiju u Tamil Nadu. Političke prilike tih su godina bile mutne i nesigurne. U Maduriji je u to doba vladala kraljica Mangamal koja se upustila u ratne avanture sa susjednim zemljama što je njoj i njezinim žiteljima do-

dinog Boga, Jahvu. Moglo bi se reći da je Sara svojom odlučnošću sačuvala u svom potomku Izaku čistoću vjere u Jedinog Boga.

Rebeka

Zanimljivo, Rebeka razgovara direktno s Jahvom, poput Abrahama. U Knjizi Postanka Jahve joj reče: "Dva su svijeta u utrobi tvojoj; dva će naroda iz tvog krila izići. Narod će nad narodom gospodariti, stariji će služiti mlađemu" (Post 25,23). Ona ima snage boriti se protiv svog muža - zamislimo u jednom patrijarhalnom društvu - poput svoje prethodnice u vjeri, Sare. Ona dirigira životom svoga mlađeg, slabijeg i nježnijeg sina Jakova. Iskoristila je veoma mudro i lukavo svaku priliku da osigura Jakovu pravo prvorođenog sina (Post 27). Time je, poput Sare, odredila koji će Duh ubuduće prevladati u izraelskom narodu.

Lea i Rahela

One su majke Jakovljevih 12 sinova, a time i majke 12 izraelskih plemena. (Rahela koja je voljena od Jakova i Lea, koju je dobio za ženu na prijevaru.) Zanimljivo je čitati kako biblijski pisac detaljno opisuje takmičenje tih dviju žena da pridobiju naklonost svog muža. U to doba mogle su to zaslužiti rađanjem sinova (*Post* 30,8). Tada Rahela reče: "Žestoko sam se borila sa sestrom, ali sam pobijedila", a Lea opet rodi sina i veli: "...sada će mi moj muž dati darove, ta rodila sam mu šest sinova"... (Post 30,20). Feministkinje ovako tumače taj odlomak: Jahve Bog koji je pravedan otac svih ljudi vidio je da Jakov voli i previše favorizira Rahelu, a zapostavlja Leu. Lea je drugorazredna, ona ne doživljava muževu brigu za se, a niti ljubav. Bog koji uvijek stoji na strani odbačenih i omalovažavanih, zauzeo se za Leu i ona rađa jednog sina za drugim, a Rahelu ostavlja kao nerotkinju dugo vremena *(Tumačenje Biblije u Crkvi, Dokument papinske biblijske komisije, KS, Zagreb, 1995., s. 26 i dalje. Komisija daje osvrt na povijesni razvitak feministkinja. Biblijska hermeneutika "koja je nastala koncem 19. st. a od 1970. g. pojavljuje se u vezi s pokretom za ravnopravnost i oslobađanje žena". Komisija govori: "... brojni su pozitivni doprinosi koji dolaze od feminističke egzegeze... one su uspjele, često bolje od muškaraca, otkriti prisutnost, značenje i ulogu žena u Bibliji, u povijesti kršćanskih početaka i u Crkvi". Isto, s. 78. "Ženska tankoćutnost pomaže pri razotkrivanju i ispravljanju nekih suvremenih interpretacija koje su bile tendenciozne i išle su za opravdanjem muške dominacije nad ženom", s. 78.)*

- (Nastavlja se) -

nijelo dosta glavobolje i besanih noći. Nakon njezine smrti 1707. na kraljevsko prijestolje je stupio Vijayaranga Chokkanatha, pobožna osoba ali čudnog ponašanja.

U to vrijeme je o. Josip Konstantin započeo svoje apostolsko djelovanje u području Ramnadu, Maduriji i Nanjore. Političke napetosti i neprijateljstva među tamošnjim vlastodršcima nisu mu dozvoljavale ozbiljnije misijske pothvate. U pismu upućenom ocu generalu u Vječni Grad u studenom 1711. između ostaloga piše: "Beskrajno sam vam zahvalan da sam tu u voljenoj misiji za kojom sam tako dugo čeznuo. Sam Bog zna kako sam sretan u zemlji u kojoj se moje tijelo već priviklo na životne prilike koje su različite od onih u Europi. U ovih šest mjeseci kako sam u misiji osjećam se zdrav..."

Godine 1712. njegovi ga poglavari poslaše na priobalno područje Coromandal koje graniči sa Tanjore gdje je misionarsko djelovanje bilo neobično teško i opasno. Hinduistički vlastodršci su se neprijateljski odnosili prema katolicima pa su ih često progonili i zatvarali. Da ne bi dospio u ruke neprijateljski raspoloženih hinduista, o. Josip Konstantin je za obilazak raspršenih i preplašenih katolika koristio noćne sate. U Tanjore su ga kršćani dočekali kao anđela s neba. On ih je ohrabrio, podijelio im svete sakramente za kojima su čeznuli već duže vrijeme.

U Arianuru je o. Josip Konstantin mnogo više radio i pomagao kršćanima već u drugim mjestima gdje je djelovao. Tu je 1712. sagradio nekoliko šupa da bi zaštitio od kiše i sunca vjernike za vrijeme bogoslužja. Samo u jednoj godini je na novoj misijskoj postaji krstio 288 osoba.

Nakon što je napustio Arianur, živio je kraće vrijeme po različitim mjestima da bi se 1714. vratio u Gurukkappatti gdje je primio pismo oca generala iz Rima kojim mu dopušta polaganje vječnih zavjeta. Poglavari ga potom poslaše u Kamanayakanpatti gdje mu je Anandasi Pillai, ugledni žitelj toga mjesta, u povjerenju ispričao da njega i njegovu obitelj često uznemiruje nečisti duh. Zamolio ga je da mu pomogne osloboditi se te napasti. O. Josip Konstantin mu je na to rekao neka vjeruje u Isusa Otkupitelja, moćnog zagovornika kod Oca! Nakon nekog vremena Anandasi se s cijelom obitelji odlučio prijeći na katoličku vjeru. Pošto su primili sakramenat svetog krštenja, uznemiravanja nečistog duha su prestala, a Radosna vijest se cijelim tim područjem prenosila velikom brzinom. Mnogi su tada prihvatili Radosnu vijest spasenja Isusa Nazarećanina što će kasnije izazvati mržnju bramana, hinduističke svećeničke kaste, prema o. Josipu Konstantinu i katolicima. Loganathan, upravitelj toga područja, nakon što je saslušao pritužbe hinduista, obećao im je pomoći. I sam je širio klevete, mržnju i nesnošljivo prema o. Josipu Konstantinu i katolicima. Ubrzo je slijedilo zatvaranje misionara i kateheta, pljačkanje i pustošenje crkava i župnih kuća. O. Josip Konstantin je dospio u ruke razjarenih pljačkaša ali je, zahvaljujući njegovu poznanstvu s pojedinim kraljevskim suradnicima, bio ubrzo pušten na slobodu. U pismu upućenom sredinom siječnja 1715. ocu generalu spominje da je na dan sv. Tome apostola (21. prosinca) prošle godine okovan lancima slušao smrtnu presudu, doživjevši pri tome neopisivu duševnu radost koju dotada još nije poznavao. Veselio se je da će ubrzo primiti palmu mučeništva. Ipak mu njegovi nebrojeni grijesi nisu priuštili tu radost... Poslije njegova oslobađanja progoni i kleveta protiv misionara i katolika nisu prestali. Godine 1715. na sve je strane divljao rat koji je onemogućio o. Josipu Konstantinu pastoralne pohode raspršenim vjernicima. On se stoga tih mjeseci intenzivnije pozabavio studijem književnoga i govornoga tamilskog jezika, kao i različitim pjesničkim oblicima. Čak je i sam pisao stihove na jeziku svoga misijskog djelovanja.

- Nastavlja se -

Petar Barbarić misijski zagovornik

ANTINA ZAHVALA PETRU

Na stranicama našega mjesečnika u zadnja dva broja čitali smo o sluzi Božjem Petru Barbariću kako je pratio misijski mjesečnik i kako je svaki dan molio za misije. Petrova molitva za misije nije završila njegovom smrću. Ona se nastavlja u nebeskoj domovini. O učinkovitosti Petrova misijskoga zagovora s neba najjače nam svjedoči najpoznatiji hrvatski suvremeni misionar o. Ante Gabrić koji je pola stoljeća u Indiji krčio put Radosnoj vijesti u nekršćanska srca. On ne samo svoje zvanje nego i sav polustoljetni misijski rad zahvaljuje Petru Barbariću. Na Petrovo 1987. on se u Maria Pollyu posebno sjetio svoga nebeskoga zagovornika Petra te uputio vicepostulatoru Petrove kauze krasan dopis koji završava sljedećim riječima: ***"Petrovdan je danas... Petrov dan na Bojni, na Petrovu grobu. Već sam 50 godina daleko od domovine, no Petra ne zaboravljam niti ću ga ikada zaboraviti. Njegov primjer držao me je vjernim kroz 7 godina u sjemeništu u Travniku, kroz 2 godine novicijata, kroz dugi studij u Družbi Isusovoj, vodio me je do Indije i, eto, kroz 50 godina me drži i čuva u ovom radu za Isusa i duše.***

Petre, hvala Ti, hvala od svega srca! Hvala Ti na ovaj sretni dan Tvoga imendana!" - o. Ante

O. Ante Gabrić htio je i druge obogatiti Petrovim primjerom i zagovorom pa je u Bengaliji širio štovanje Petra Barbarića. Prigodom jednoga posjeta Hrvatskoj zatražio je od mene dvije Petrove veće slike, jednu za novicijat sestara Majke Terezije i jednu za isusovački novicijat u Calcutti. U Bengaliji su nicala domaća duhovna zvanja po Petrovu zagovoru, kako je izvijestio sam o. Gabrić u domovinu.

Zato je i te kako prikladno moliti se Petru Barbariću za misijska zvanja u domovini i duhovna zvanja u misijama te uopće za sve misijske potrebe. Nismo svi obdareni misijskim zvanjem, ali po Petrovu zagovoru možemo izmoliti misijsko zvanje.

PETAR POMAŽE U KRIZI

Petar ne samo budi duhovna zvanja već im i pomaže kad se nađu u krizi, Prošle godine dobio sam od jednoga salezijanca, koji je poslao svoju punu adresu svjedočanstvo u kojemu on među ostalim piše:

"Kao bogoslov III. godine bogoslovije zapao sam u krizu zvanja... Otišao sam nekoliko puta na Petrov grob na Bojni u Travniku i poslije obavljene devetnice vratio sam se u bogosloviju i s radošću nastavio studij. Hvala sluzi Božjem!

Pred samo ređenje za đakona 11. ožujka 1976. bio sam operiran zbog zapetljaja crijeva. Opet sam se utekao zagovoru sluge Božjega. I opet mi je pomogao. Iako iscrpljen operacijom i bolešću, ja sam bio zaređen za đakona u zagrebačkoj katedrali 4. travnja 1976. Bez ikakvih problema izdržao sam sve napore. Čak se i dr. Vinko Golem bojao da neću moći izdržati. Ali hvala Bogu i sluzi Božjem, izdržao sam! Sad sam velik štovatelj i promicatelj sluge Božjega!"

Na kraju bih dodao riječi srednjoškolca Davora Topića iz Splita, napisane na Svijećnicu ove godine: "Molim Vas da mi pošaljete životopis i sličicu Petra Barbarića da mu se mogu moliti da mi pomogne postati jednoga dana dobar svećenik."

p. Vladimir Pribanić

NAPOMENA: *Životopis Petra Barbarića (10 kuna) i njegove sličice s devetnicom njemu u čast koja se može upotrijebiti kao molitva za misijska zvanja i druge potrebe naručuju se na adresu: Vicepostulatura Petra Barbarića, Fratrovac 38, 10000 Zagreb, tel. 01/23 46 184.*

VIJESTI

NA FILIPINIMA UBIJEN SVEĆENIK

Filipini (MISNA) - Velečasni Rhoel Galardo, svećenik klarentinac koji je 20. ožujka otet s još trideset osoba u Tumahubongu na Filipinima, ubijen je 3. 5. 2000. Velečasni Gallardo i još tri osobe poginule su u razmjeni vatre između vladinih trupa i pobunjenika grupe Abu Sayyaf na otoku Basilan na Filipinima. Vijest o smrti oca Gallarda potvrdio je i otac Angelo Calvo, klarentinac.

UHIĆEN KRŠĆANIN ZBOG BLASFEMIJE

Pakistan (MISNA) - Jedan pakistanski kršćanin koji je prešao na islam da bi oženio muslimanku, a poslije se vratio na svoju prijašnju vjeru, pritvoren je i optužen za blasfemiju. Ime ovoga mladog čovjeka je Kingri Masih i živi u Sherabadu u saveznoj državi Punjab. Optužen je za blasfemiju protiv proroka Muhameda i njegove časti i zbog toga što je govorio protiv islama. On je prvi koji je uhićen zbog blasfemije otkada je pakistanski vojni zakonodavac Pervez Musharraf prije tri tjedna najavio nove mjere protiv prekršitelja zakona o blasfemiji koja predviđa smrtnu kaznu. Današnji zakon predviđa istragu o postojanju blasfemije, dok je u posljednjih 16 godina dovoljno bila optužaba da blasfemija postoji.

ZATRAŽENA SMRTNA KAZNA ZA BISKUPA MISAGA

Ruanda, Kigali (MISNA) - Devetoga svibnja javni tužitelj u Kigaliju u Ruandi zatražio je najstrožu, smrtnu kaznu za monsinjora Augustina Misaga, biskupa biskupije Gikongoro. Prema promatračima koji prate suđenje, "utvrđena je politička umiješanost u slučaj". Nakon 6 sati, koliko je trajala sudska rasprava, zatražena je smrtna kazna na što je obrana ustvrdila da je istraga pokazala upravo suprotno. Izricanje presude biskupu Misagu odgođena je za 15. lipnja.

BRZOJAV SVETOG OCA IVANA PAVLA II. BISKUPU MISAGU

Vatikan (MISNA) - Sveti otac Ivan Pavao II. izrazio je svoju solidarnost s biskupom Augustinom Misagom koji se nalazi u zatvoru u Ruandi već 13 mjeseci. U svome brzojavu upućenom biskupu Misagu, Sveti Otac izražava svoje žaljenje zbog patnjâ koje trpi biskup u zatvoru i ponovno izriče svoju povezanost i povezanost cijele Crkve s njim kao pastirom stada u biskupiji Gikongoro. Sveti Otac Ivan Pavao II. kaže u svome pismu da će nastaviti moliti sve dotle dok biskup Misago ne bude oslobođen i vjeruje da će se on vratiti na kormilo svoje vjerničke zajednice. Pismo svetoga Oca došlo je u vrijeme kada se naslućuje da će javni tužitelj zatražiti smrtnu kaznu za biskupa Misaga. Biskup je izjavio da se ne osjeća krivim ni za jednu od osam optužaba u kojima se tereti za genocid, za sudjelovanje u genocidu i zločinima protiv čovječnosti. Nadbiskup Marcello Zago, tajnik Kongregacije za evangelizaciju naroda, okarakterizirao je suđenje biskupu Misagu kao smišljeni progon i napad da Crkvu u Ruandi s namjerom da se oslabi njezin utjecaj.

NIKARAGVA MEĐU NAJSIROMAŠNIJIM ZEMLJAMA SVIJETA

Nikaragva (MISNA) - Nikaragva je ubrojena među najsiromašnije zemlje svijeta kamo je dospjela zbog raširene korupcije. Ta je tvrdnja iznesena u godišnjem izvještaju "Programa za razvoj" Ujedinjenih naroda koji je nedavno objavljen. Prema tom izvještaju, 29% žitelja Nikaragve živi u krajnjem siromaštvu, 50% trpi siromaštvo. Prema istom izvještaju, 7% Nikaragvanaca ne doživi dob od 15 godina a 12% dob od 40 godina. Slično stanje u Latinskoj Americi je još u Hondurasu u kojem 47% žitelja živi u krajnjem siromaštvu.

STOTINE ISLAMISTIČKIH EKSTREMISTA DOŠLO U ARHIPELAG

Indonezija, Moluccas (MISNA) - Stotine pripadnika islamskoga Lashkar Jihada došli su u grupama na Indonezijske Molucca otoke. Oko 250 ih je morskim putem došlo u cijelo područje dok su drugi došli u područje glavnoga grada Ambona. Državne vlasti su zabrinute jer bi njihov dolazak mogao značiti nove napetosti i sukobe. Pripadnici te ekstremističke skupine već su prijetili "jihadom", svetim ratom. Ne može ih se uhititi bez dokaza da je kod njih pronađeno oružje. Vlada u Jakarti je obećala da će budno paziti na dalji razvoj događaja. Već je učinila u tom pravcu i prve korake tim što je drastično smanjila broj brodova koji voze na području Molucca arhipelaga. Molucca područje je nastanjeno muslimanima i kršćanima i u zadnje vrijeme je bilo najkritičnije područje Indonezije. U siječnju prošle godine u ovom području poginule su stotine osoba u vjerskim sukobima, od čega polovica u samom gradu Ambonu.

KINESKI RADIO VATIKAN SLAVI ZLATNI JUBILEJ

Vatikan (FIDES) - Vatikanski radio, Kineski program, slavi svoju pedesetu obljetnicu emitiranja. Prvi petnaestminutni tjedni program na kineskom jeziku počeo je svoje emitiranje u lipnju 1950. godine. Od 1958. do 1977. program se emitira tri puta tjedno otkada prelazi na svakodnevno emitiranje. Od 1980. Radio Vatikan počinje s prijenosom svete mise na kineskom. Danas Radio Vatikan emitira 14 dvadesetpetminutnih emisija tjedno za slušatelje na području Kine, Makaa, Hong Konga, Japana, Indonezije, Singapura i Australije, koje su prepune pisama zahvale i priznanja.

Trećega svibnja kardinal Jozef Tomko, prefekt Kongregacije za evangelizaciju naroda, predvodio je svetu misu u kapeli Radija Vatikan u povodu Jubileja. U svojoj propovijedi kardinal je između ostaloga rekao. "Kroz pola stoljeća Radio Vatikan je bio most između Petrove Stolice i Crkve u Kini pomažući joj da sačuva vezu zajedništva između Božjeg naroda koji živi u Kini i opće Crkve s njezinim vidljivim pastirom i maticom u Rimu. Ovo su bile teške godine za Crkvu u Kini. Nakane su bile odvojiti je od matice koja joj garantira katolicizam. Novi ideološki bedem podignut je da bi potpuno odvojio Crkvu u Kini od Crkve u ostalom dijelu svijeta koju predvodi Petar. U tom ozračju Crkva u Kini prolazi kroz vatru i vodu, ali nije nestala nego je, naprotiv, dozrijevala na križu i rasla u vjeri i broju svojih članova pomognuta i emisijama Radija Vatikan na kineskom jeziku."

Kardinal je naveo i podatak da je Crkva u Kini kroz 50 godina komunističke vlasti narasla s 3 na 12-ak milijuna, koliko broji danas. Poruka odaslata Kini glasila je: "Ovo je godina Velikog jubileja. Budući da vas ne možemo posjetiti u vašoj dragoj domovini, upućujemo vam preko radija svu svoju privrženost i zajedništvo. U duhu prolazimo s vama kroz Sveta vrata i klečimo na grobu svetoga Petra obnavljajući našu vjeru u Krista." Kardinal Tomko je na koncu svoje homilije rekao: "Uskoro (1. listopada) velika grupa kineskih mučenika (120) bit će pribrojena velikom broju svetaca opće Crkve."

Vijesti pripremio Anto Burić

S. CELESTINA GAVRIĆ
BRAZIL

"Mama, nemoj plakati"

Jacarei, 21. veljače 2000.

Poštovani vlč. Anto, drage sestre iz Misijske centrale, dragi prijatelji misija!

Šaljemo, evo, povijest jedne obitelji, koju su naše sestre u Sao José dos Campos (gdje živi i djeluje naša s. Benedikta Miš) prihvatile i zauzele se da se dolično smjesti. Evo kako je to opisala s. Maria de Lourdes, Brazilka:

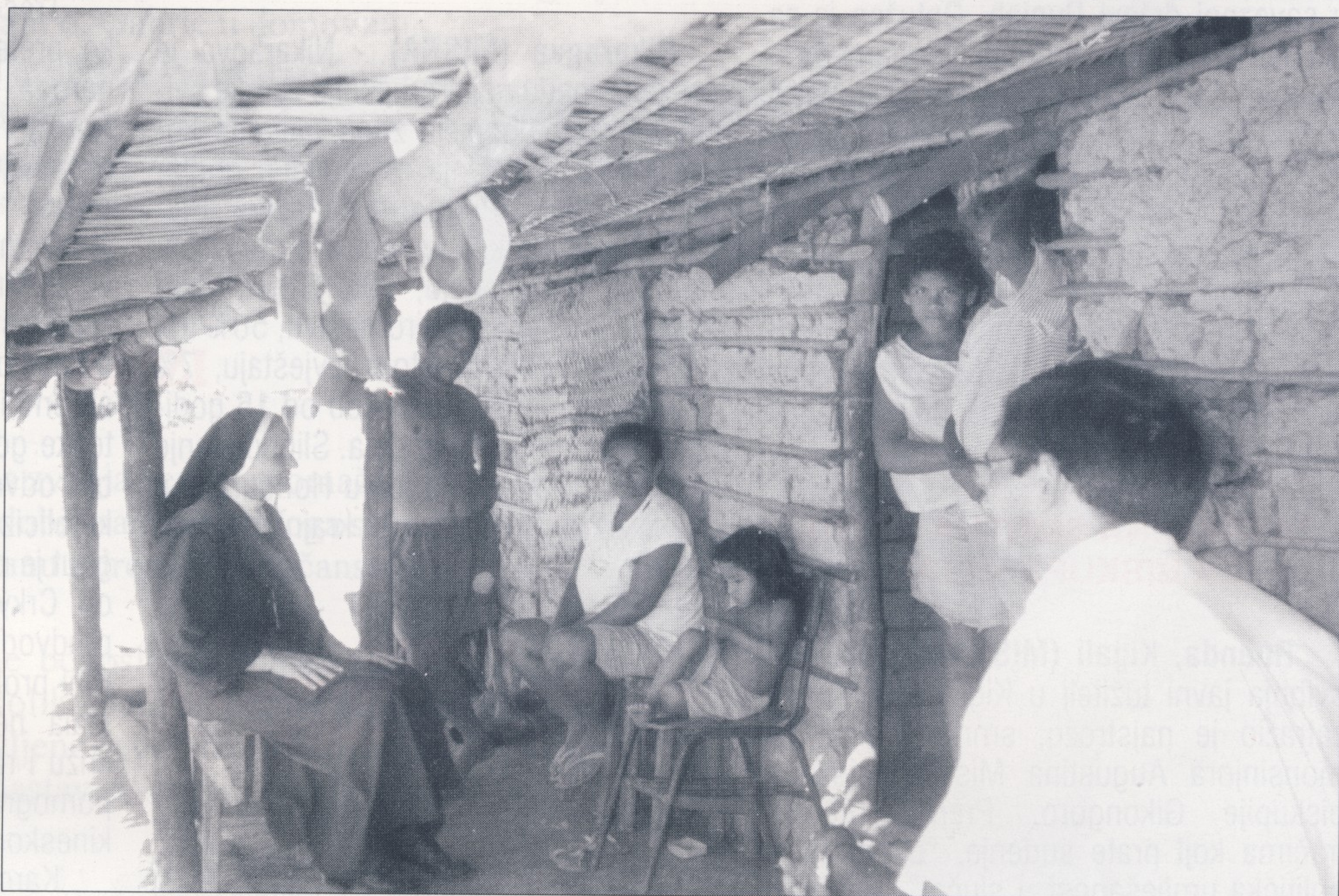
"U našem se životu uvijek pojave osobe koje svojom životnom poviješću postaju Božje očitovanje da bismo djelovali s ljubavlju.

U studenom 1999. pojavio se na našim vratima bračni par Márcio i Maria de Fátima i molili su nas da primimo u vrtić njihovu curicu. Saslušale smo njihovu povijest, koja je prije svega borba da prežive i da očuvaju dostojanstvo.

Márcio i Fátima žive skupa četiri godine i imaju tri kćeri; dvije su blizanke, imaju 8 mjeseci i zovu se Kiane i Kauana, a starija od 2 godine zove se Kiaia. Tri curice vrlo lijepe, zdrave i pune života. Obitelj je stanovala u državi Paraná. U drugoj trudnoći muževa je obitelj puno puta tražila od Fátime da makne svoje dijete, na što ona nije pristala jer je htjela darovati taj život; ali kad je rodila, bili su izbačeni iz kuće gdje su stanovali. Sve su učinili: pokušavali su i borili se da bi nastavili život nakon što su bačeni na ulicu. Uzaludna nastojanja, gladovali su skupa s djecom - bez posla, bez krova nad glavom - počinje križni put ove obitelji.

Márcio je sin rastavljenih roditelja, jedini muškarac u kući - ima još dvije sestre. Majka i sestre su mu lezbijke (lezbijstvo=seksualno zadovoljavanje između žena) i već rade pritiske na njega da i njegove kćeri budu u to uvedene. Márcio ne prihvaća, želi biti kako ga je Bog zamislio, čovjek dostojanstva, Božje dijete. Već s 14 godina je pobjegao od kuće radi te situacije, tražio je lutao, pokušao je naći obitelj koja bi ga prihvatila, i kako ništa od svega nije uspjelo, s 19 godina se vratio u svoj grad u Paranu i majka ga je prihvatila. On je ostao kod nje, jer nije imao drugog izlaza. Ali se nije podložio idejama svoje majke i svojih sestara. Upoznao je Fátimu, koja je bila odbačena od obitelji i ima kćer od 16 godina koja je ne prihvaća. Tako počinje obitelj ovoga para, koji u tri godine ima troje djece.

Kada su Márcio i Fátima istjerani iz majčine kuće, koja je dobro stojeća, došli su u Sao Paulo k njezinim roditeljima, očekujući da će biti primljeni. Stigli su u Sao José, dos Campos, i još jednom doživjeli istjerivanje. Ponovno bez krova, nepihvaćeni, došli su k nama.

s. M. Andreja Marić u posjetu obitelji

Čuvši njihovu povijest patnje i trpljenja, prihvatile smo ih i stavile se na raspolaganje da im pomognemo naći stan i dostojan život.

Malo-pomalo, uz puno napora, prilagođivali su se maloj iznajmljenoj kući, i dok su k tome tražili zaposlenje, prošla su dva mjeseca.

Kad su pošli iz države Paraná, jedna je njihova prijateljica, kao kuma, dala krstiti Kiane i obvezala se da će se za nju brinuti. S velikom boli, Fátima i Márcio ostavili su Kiane sa kumom Fernandom. Prolili su mnoge suze na rastanku, ali su otišli u nadi da će se opet svi okupiti. Oko 18. prosinca u kući Fátime i Márcia pojavi se Fernanda - došla je po njih, jer je Márciova majka dala sudski proces i uzela dijete k sebi. Ostavivši sve, i kuću sestrama na brigu, otputovali su u Paranu da vrate svoje dijete. Dva tjedna sudskih ispitivanja i suđenja, posjet Državnog savjeta za djecu i adolescente... Nakon svega toga sudac je presudio da od onoga časa unaprijed ovisi o sestrama da im pomognu. Sada su počeli kontakti toga savjeta i Tutelarnog savjeta za maloljetnike s nama da bi nas ispitivali imaju li Márcio i Fátima uvjete da djeca budu s njima. Naš je odgovor bio pozitivan jer smo, u zadnje vrijeme, izbliza pratile život obitelji. I tako se, poslije mnogih preslušavanja i sjednica Kiane vratila u naručje svojih roditelja. Pričali su nam da su potreseni toliko da su dugo, dugo plakali.

Márcijeva majka vidi da su curice lijepe i želi ih pretvoriti u lezbijke, i stoga se on bori da one ne budu s njome - ne želi takvu budućnost svojim kćerima. I tako su se poslije Nove godine vratili ovamo. On još nije našao

posao. Živi tjeskoban i zabrinut, kad će to sve proći i kad će se pojaviti novi život za njih. Ali ne gubi nadu, čvrsto vjeruje da nas Bog nikada ne napušta. Fátima živi tjeskobna, ne uspijeva spavati ni jesti. Blizanke joj imaju jedan dječji krevetić, treća ima svoj. Kuća nema ni hladnjaka, ni stola, ni jednog ormara. Márcio je sve improvizirao s ostacima dasaka koje je negdje dobio. Djeca su dobro jer su voljena. Osjećaju se na njima posljedice patnje i zapuštenosti, pogotovo Kaia, koja to još uvijek osjeća, radi brige koju roditelji posvećuju blizankama. Oni puno s njome razgovaraju i ponavljaju joj da je vole, premda imaju još druge dvije.

Preko nas uspijevaju dobiti osnovne namirnice. Pokušavamo pokrenuti župljane naše župe da se organiziraju i pomognu im. Dobile smo dva para koji će primiti kumstvo i tako će se djeca krstiti. Oni će im onda i materijalno pomagati. Jedan od tih parova su karmelski trećoreci. Márcio i Fátima nisu vjenčani, i polagano radimo i na tome da prime blagoslove sakramenta ženidbe. Čini se da ima izgleda da će im biti dodijeljeno jedno malo gradilište (125 m^2), i ako to uspije, vjernici i neke socijalne ustanove će se založiti da im se podigne kućica. To bi u dva mjeseca moglo biti gotovo, i oni ne bi više trebali plaćati stanarinu.

Promatrajući sve to, vjerujemo da ova obitelj nije slučajno stigla do nas. Sve ovo i nas same upozorava kako je teška životna borba, često puna trpljenja i boli. Ali, kad ljudi zatvore jedna vrata, Bog se brine da otvori bezbrojna druga. I kad promatram tri djevojčice, vidim ljepotu života, pa makar punog boli. Kad Kaia vidi majku da plače, a to je često, tiho joj kaže: 'Mama, nemoj plakati. Tata ti je ovdje' (tata je ona, Kaia). Ovo je živo svjedočanstvo životne borbe, i da se isplati tražiti dostojan život. I, ako i nismo imali iskustva ljubavi, trebamo ljubiti i biti instrumenti ljubavi."

s. Maria de Lourdes od sv. Križa i sv. Pavla, karmelićanka BSI

Sao José dos Campos

Srdačno zahvaljujemo za vaš dar. Stigao je 14. veljače. Nisam još stigla pisati, ali ću pisati i sestrama i djeci. Puno vam hvala, Bog vas blagoslovio! I mi vam ovdje želimo svako dobro, i obilje milosti u Svetoj jubilejskoj godini.

s. M. Celestina Gavrić

PRIJATELJI HKR-a ŠKOLUJU BUDUĆE SVEĆENIKE U KAMERUNU

Misijska akcija prijatelja HKR-a

Prijatelji Hrvatskoga katoličkog radija, u svibnju su za misije uplatili **2.540,00** kuna. Uključila su se **52 prijatelja.** Za ***Malo sjemenište Naše Gospe*** u biskupiji Ngaundere *(Kamerun – Afrika)* poslat ćemo **1.778,00 kuna**, a za gladne u Etiopiji (don Marinku Pervanu) **762,00 kune**.

Napomena: U ***Misijskoj akciji*** prijatelja HKR-a, *Malom sjemeništu* ***Naše Gospe*** u biskupiji Ngaundere (Kamerun – Africa) namjenjeno je 70% prikupljenog iznosa. Misijsku akciju smo i pokrenuli sa željom da pomognemo školovanje barem jednog ili dvojice sjemeništaraca u sjemeništu kojega vodi naš misionar **vlč. Karlo Prpić**. Budući da su se prijatelji HKR-a pokazali zaista darežljivima, od studenog prošle godine misijsku akciju smo usmjerili i drugim misijskim potrebama. Naime, 30% prikupljenog novca u našoj misijskoj akciji je promjenjive namjene već prema tome što se u kojem mjesecu pokaže prioritetnom potrebom naših misionara.

Zahvaljujemo svima prijateljima *Hrvatskoga katoličkog radija*, koji osim pomoći koju daruju HKR-u sudjeluju i u misijskoj akciji.

Jerko Šišić, voditelj sustava ***Prijatelji HKR-a***

Želite li i Vi biti prijatelj HKR-a nazovite nas na telefon 460-99-99 ili svoje podatke pošaljite na adresu:

Hrvatski katolički radio, Voćarska 106, 10000 Zagreb

Prijatelji HKR-a koji su sudjelovali u misijskoj akciji tijekom svibnja 2000.
(akcija započela u rujnu 1998)

Marija Matijević, Marija Šumbera, Ljubica Paić, Ana Ševčik, Štefanija Vidović, Đurđica Turković, Vladimir Fresl, Antonio Zrilić, Pero Jurišić, Mario i Marijana Feger, Eva Maltarić-Spajić, Darinka Marković, Ljiljana Marić, Mandica Baković, Dražen Rogić, Zorica Čengić, Tonka Grilec, Marija Marcinjaš, Jelosavka Senj, Elza Kozinović, Blaženka Sajko, Nada Tešinski, Dražen Jarnević, Đurđica Gjajić, Mara Marčinko, Zora Dolar, Ivanka Volarić, Jasna Marić, Marijana Franolić, Vlasta Canić, Tuga Zrinka Božičević, Ivka Bahat, Anđela Kelemen, Marija Turk, Višnja Borovčak, Terezija Jurković, Vlado Sinković, Tomislav Lucić, Katarina Špernjak, Mirjana Bekavac, Graciela Miletić, Ana Vrček, Ivanka Furlanis, Zlatko Žuvela, Josip Maroslavac, Slavica Hreščєk, Ljubica Paić, Ana Mrgan, Cecilija Saganić, Marija Maltarić, Tomislava Vrsalović, Vjekoslav Mrgudić.

JOŠ JEDNU GODINU U STARIM CIPELAMA

Zagreb, 1. svibnja 2000.

Poštovani velečasni!

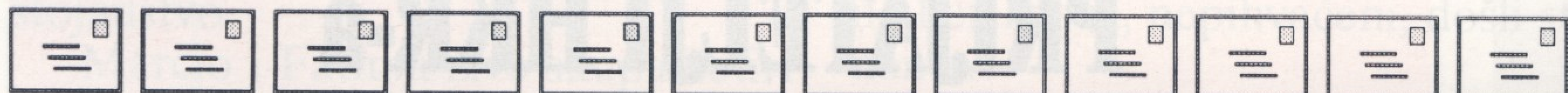
Upravo sam planirala ići kupiti sandale da i ovo ljeto ne hodam u cipelama koje će se još malo pa raspasti na mojim nogama. Ali, slušala sam, kao i obično, "Moguću misiju" i čula potresnu priču, zapravo stvarnost o Etiopiji. Odlučila sam ovu moju ušteđevinu dati za gladne. Rado bih dala više, ali imam veliku obitelj, od sedmero djece samo ih je dvoje u stalnom radnom odnosu. Ostali se "krpaju" kojekako.

Moje ime, molim Vas, nemojte objavljivati u Radosnoj vijesti. Ako baš morate, napišite samo inicijale. Hvala na razumijevanju! Nadam se da ste uspjeli ovo pročitati, ja naime imam samo 2% ostatka vida pa pišem "napamet".

Bog Vas blagoslovio!

A.B., Zagreb

(A. B. je ovom pismu priložila 100 DEM.)

Split, 20. svibnja 2000.

Poštovani!

Zovem se Marija Banovac. Ja sam PRVOPRIČESNICA u župi sv. Duje, Split. Šaljem vam za potrebe misija 200,00 kuna od primljenih darova!

Srdačno vas pozdravljam s mojim župnikom i vjeroučiteljem don Zdenkom iz lijepoga Splita vaša

Marija Banovac
Bernardinova 1
21000 SPLIT

ODGOVORI NA PITANJA IZ PROŠLOG BROJA:

1. Velečasnom Frani Markiću biskup je povjerio upravu sjemeništa.
2. Don Borisovi župljani za uskrsno bdjenje pale vatru na Isusovom grobu.
3. Ivan Topalović ostavio je iza sebe devetero žive djece, trideset četvero unučadi i četrdeset petero praunučadi.
4. Na Heliopolisu se okupilo oko 25.000 hodočasnika.
5. Sinovima kralja Ruhanga bilo je ime Kairu, Kahima i Kakama.

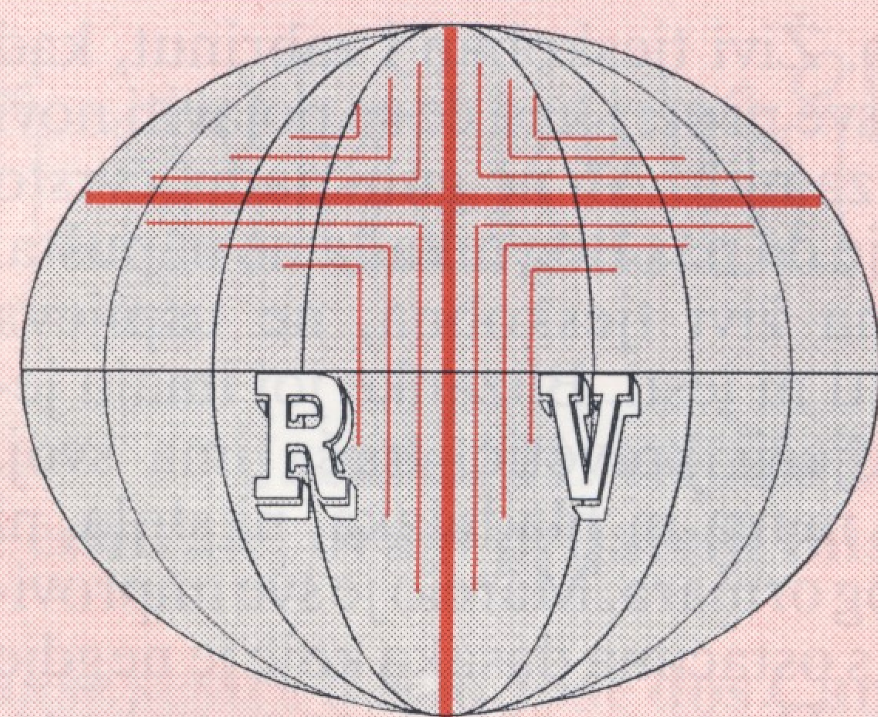
NAGRAĐENI:

1.. Denis Marinović, Rijeka; 2. Branka Tulić, Zagreb; 3. Katarina Fumić, Kastav.

NAGRADNA PITANJA:

1. Koju godišnjicu emitiranja je proslavio kineski Radio Vatikan?
2. Koliko je misionara i misionarki poginulo u prošloj godini?
3. Gdje je rođena pokojna sestra Marta Gorupić?
4. U što će fra Anđelko Kamenčić upotrijebiti novac koji smo mu poslali?
5. Koje ime će nositi pastoralni centar kojega gradi vlč. Toni Štefan u Adjarra u Beninu?

Odgovore šaljite na adresu:
MISIJSKA CENTRALA, Voćarska 106, 10000 ZAGREB

RADOSNA VIJEST
MJESEČNI INFORMATIVNI LIST
PAPINSKIH MISIJSKIH DJELA

PRETPLATA I NARUDŽBE
RADOSNA VIJEST
Voćarska 106, 10000 ZAGREB
Tel/faks: 01/46 80 512

GODIŠNJA PRETPLATA
Za tuzemstvo: 60,00 kuna
Za inozemstvo: 35 DEM + avion

KUNSKI RAČUN
Zagrebačka banka dd
30101-620-16
012101-2320441489
U predpolje "Poziv na broj"
Upišite br. 14

DEVIZNI RAČUN
RADOSNA VIJEST
Zagrebačka banka dd - Zagreb
2421982921

Pretplatu i priloge za misije možete slati poštanskom uputnicom na adresu:

MISIJSKA CENTRALA
CRKVE U HRVATA
Voćarska 106, Zagreb
Tel./faks: (01) 46 80 512

GLAVNI UREDNIK
ANTO BURIĆ
Voćarska 106
10000 ZAGREB, tel./faks: 01/46 80 512

UREDNIČKO VIJEĆE

Nacionalno vijeće PMD
Nacionalni direktor PMD
Mons. Slobodan Štambuk
21450 HVAR
Tel. i faks: (00385) 21/741-152
Mobitel: 099-475-152

LEKTURA
Domagoj Grečl

****

TISAK: "STUBA"

DAROVATELJI

... Što god učiniste jednome od ovih najmanjih, meni učiniste
(Mt 25,40)

MISIJE

Irena Slišković, Trilj 100,00 * Mila Rogić, Mali Lošinj 20,00 * Ana Vincek, Križevci 100,00 * Vera Štadler, Mali Lošinj 200,00 * Obitelj Dinić, Koprivnica 100,00 * Stana Seles, Rijeka 50,00 * Darinka Marković, Zagreb 200,00 * Klara Jurić, Strizivojna 200,00 * Ivo Duplančić, Mali Lošinj 50,00 * Zvonko Benić, Davor 40,00 * N. N. Zagreb 100,00 * Ž. u. Orlec, Cres 40,00 * Služavke Malog Isusa, Črešnjevac-Zagreb 40,00 * Vjeroučenici i nastavnici, Bihać 3.606,00 * M. K. Stupnik 100,00 * K. Ž. Zagreb (4. mj.) 90.00 * Danijela de Micheli Vitturi, Kaštel Lukšić (4. mj.) 100,00 * Sestre milosrdnice, Baška (4. mj.) 95,00 * Branka Lajić, Velika Gorica (4. mj.) 100,00 * Ivanka Raos, Dugi Rat (4. mj.) 100,00 * Kaja Čabraja, Zagreb (4. mj.) 100,00 * Marija Bartošek sa suradnicima misija, Požega 300,00 * Martin Rukavina, Mali Lošinj 100,00 * N. N. Zagreb 150,00 * Obitelj Barčić, Zagreb 100,00 * N. N. Velika Gorica 100,00 * Obitelj Kmet, Velika Gorica 100,00 * Marija Radočaj, Velika Gorica 50,00 * N. N. Rešetari 400,00 * Lucija Lukan, Pujanke, Split 180,00 * Karlo Rahelić, Čavle 200,00 * Kristijan, Marko i Zvonimir Miloš, Zagreb 600,00 * Jolanda Bulaja, Split 100,00 * Marica Klemenčić, Samobor 50,00 * V. V. Dubrovnik 100,00 * N. N. Zagreb 100,00 * Leopold Mikić, 6. razr. Staro Petrovo Selo 100,00 * Marija Banovac, Split 200,00 * Vladimir Karlić, Pula 200,00 * Marija Mesić, Gospić (4. mj.) 250,00 * Poštanski ured, Dugi Rat 160,00 * Anton Mužinić, Zagreb 100,00 * vlč. J. K. Gospić 200,00 * Katarina Rođak, Prelog 100,00 * Marija Radočaj, Velika Gorica 50,00 * Obitelj Malenovski, Velika Gorica 100,00 * D. D. K. Split 300,00 * Irena Slišković, Trilj 300,00 * M. Ancel, Velika Gorica 100,00 * Obitelj Skender, Zagreb 50,00 * Barbara Štefan, Prelog 140,00.

GLADNI

Ivka Čikato, Dubrovnik 100,00 * Margarita Kuljanić, Mali Lošinj 140,00 * Đurđa Pall, Koprivnica 100,00 * Dragica Globlek, Koprivnica 100,00 * N. N. Zagreb 200,00 * Manda Šikić, Zadar 300,00 * N. N. 800,00 * N. N. 300,00 * Milka Brunec, Koprivnica 200,00 * Marija Udovičić, Buje 30,00 * Matilda Laštro, Nin 50,00 * Anka Radan, Mali Lošinj 100,00 * A. B. Zagreb 393,00 * Nada Kundid, Split (4. mj.) 200,00 * Ž. Čobanov, Šibenik (4. mj.) 20,00 * Ivan Lucin, Zadar (4. mj.) 50,00 * A. R. Križevci (4. mj.) 150,00 * Margarita Restović, Split (4. mj.) 200,00 * Magdalena i Vera Šaf, Koprivnica (4. mj.) 200,00 * Prehrambeni tehničari 3. c, Koprivnica (4. mj.) 81,65 * Stjepan Živković, Zadar (4. mj.) 100,00 * Korizmeni dar gladnima župe Postira 3.000,00 * Dobročinitelji preko fr Drage Kolimbatovića, Rijeka 2.534,52 * Darinka Ivanović, Zagreb 50,00 * Miroslav Tečić, Dugo Selo 20,00 * Vlado Jandrić, Petrinja 11,00 * Robert Ćaran, Dugo Selo 40,00 * Neven Vuković, Sisak 100,00 * Toma Vuković, Duga Resa 150,00 * Lana Đerek, Dubrovnik 50,00 * Djeca OŠ Matije Gupca, Cernik 500,00 * Lenka Nižić, Zadar 100,00 * O. G. Zadar 200,00 * Ruža Trninić, Križevci 100,00 * Marica Španić, Raven 400,00 * Obitelj Žugaj, Slavonski Brod 100,00 * Obitelj Drljača, Velika Gorica 100,00 * Bogdana Knežević, Zagreb 50,00 * Ana Brener, Belišće 100,00 * Ankica Mermol, Rijeka 100,00 * Obitelj Tripalo, Daruvar 50,00 * Jolanda Bulaja, Split 100,00 * Tomislav Pavić, Livno 100,00 * Slava Pavić, Livno 100,00 * N. N. Zagreb 180,00 * vlč. Marko Stipić sa vjernicima iz Ulma, Njemačka 1.572,00 * Marija Mesić, Gospić (4. mj.) 250,00 * Darko Vanek, Valpovo 100,00 * Josipa Grubišić, Split 100,00 * Marija Mrazović, Križevci 100,00 * Ljubica Radivoj, Križevci 50,00 * vlč. J. K. Gospić 200,00 * A. S. Karlovac 100,00 * G. Š. Šibenik 100,00 * Zora Dolar, Buje 50,00 * Karmela Peranić, Zagreb 200,00 * Dragica Globlek, Koprivnica 100,00 * Ivka Filipović, Koprivnica 50,00 * Đurđa Pall, Koprivnica 100,00 * Ljubica Vlastelica, Split 393,00 * D. D. K. Split 250,00 * Obitelj Skender, Zagreb 100,00 * Luci Sočak, Slovenija 50,00.

GUBAVCI

Irena Slišković, Trilj 100,00 * Anton Mance, Rijeka 100,00 * Renata Ćulumović, Švicarska 495,00 * Mišo i Đurđica Grundler, Slatina 450,00 * Gordana Pavlić, Rijeka 50,00 * N. N. Zagreb 100,00 * Marta Enderle, Wiblngen, Ulm 1.572,00 * vlč. J. K. Gospić 200,00 * G. Š. Šibenik 50,00 * Obitelj Skender, Zagreb 50,00.

MISIONARI

Irena Slišković, Trilj 100,00 * Dragica Šestak, Križevci 100,00 * Maja Biljan, Križevci 250,00 * Dječji vrtić, “Grdelin”, Postira 1.410,00 * Roko Mrakovčić, Dragozetići 200,00 * Ivanka Briški, Zagreb 200,00 * Marija Sučić, Rijeka 50,00 * Ruža Babić, Rijeka 200,00 * Gordana Pavlić, Rijeka 50,00 * N. N. Zagreb 100,00 * vlč. J. K. Gospić 200,00 * M. D. Dubrovnik 150,00.

Djelo za širenje vjere

Molitvena zajednica Krvi Kistove, Rijeka 280,00.

ŠKOLOVANJE DJECE U AFRICI

Ivana i Alojzije Sopić, Križevci 590,37 * vlč. J. K. Gospić 200,00 * OŠ Rajić 230,00 * D. D. K. Split 80,00.

NAŠA DJECA U BENINU

N. Bjelovar 50,00 * N. N. Jakšić 100,00 * Vesna i Damir Blazić sa molitvenom zajednicom Trsat-Rijeka 500,00 * Darinka Marković, Zagreb 100,00 * Ljubica Dizdarević, Austrija 476,00 * Emilija Novotny, Pula (4. mj.) 100,00 * Emilija Novotny, Pula 100,00 * Zdenka Bagić, Zadar 140,00 * Prijatelji misija, Varaždin 180,00 * Maja Biljan, Križevci 50,00 * Marija Sučić, Rijeka 50,00 * Jolanda Bulaja, Split 100,00 * Marica Klemenčić, Samobor 50,00 * Molitvena zajednica Trsat-Rijeka 600,00 * Marija Cerčić, Karlovac 600,00 * Obitelj Barešić, Drage 150,00 * Prvopričesnici župe Postira 800,00 * D. D. K. Split 70,00 * Luci Sočak, Slovenija 100,00.

MASLINOVE GRANČICE

Franjevački samostan, Osijek 270,00 * Novakinje sestara Kćeri Božje ljubavi, Granešina 2.000,00 * Ž. u. Bapska 650,00 * Ž. u. Jelenje, Dražice 2.000,00 * Vjeroučitelji i vjeroučenici OŠ Tituša Brezovačkog, Zagreb 4.615,00,00 * Ž. u. Orehovica 400,00.

